

**DOBŘÁ
ADRESA**

Z obsahu

Třetí světovky

Oni přijdou

Co s tím?

Obsah:

Pozvánky

- Luboš Fait: **Medové odpoledne v Zadní Třebani** (4)
Petr Štengl: **Trojka a Oni přijdou** (6)
Kateřina Bolechová: **Příběhy dívky ve středním věku** (8)
Michal Šanda: **Nalezeno v knize** (10)

Poznámky

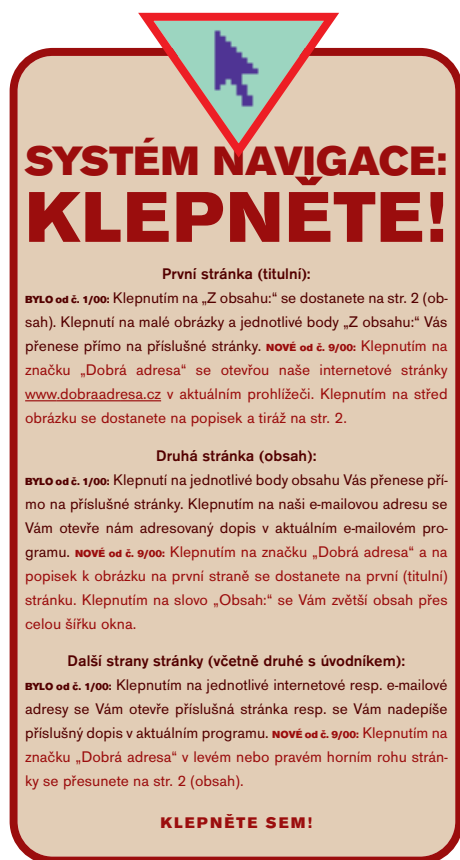
- Michaela Kašíčková: **Dlouho jsem se nesmála** (12)
Ivan Jemelka: **Budte zdraví, soudruzi!** (18)
Wagner a Liszt v Piešťanech (22)
Petr Štengl: **Listování – Gutenbergova čítanka současné švédské tvorby** (24)
Petr Štengl: **Co s tím?** (25)
Michal Šanda: **Z antikvariátních banánovek – Smíchovsko a Zbraslavsko** (26)

Pozlátky

- Jaroslav Kovanda: **Třetí světovka a pivo** (28)
Anna Malíšková: **Výzva** (32)
Michal Šanda: **Drobnička ze Sudet** (35)
Marek Mudra: **Mudra: Pomerančové hlavy** (36)
Eva Nováková: **Experimentální poezie na téma: Poslední slovo ještě nebylo řečeno** (38)
Ivo Harák: **Vzpomínka na vzpomínky** (40)

Pozemky

- Petr Štengl: **Les** (42)

**SYSTEM NAVIGACE:
KLEPNĚTE!**

První stránka (titulní):

BYLO od č. 1/00: Klepnutím na „Z obsahu:“ se dostanete na str. 2 (obsah). Klepnutí na malé obrázky a jednotlivé body „Z obsahu:“ Vás přenesou přímo na příslušné stránky. **NOVÉ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ se otevřou naše internetové stránky www.dobraadresa.cz v aktuálním prohlížeči. Klepnutím na střed obrázku se dostanete na popis a tiráž na str. 2.

Druhá stránka (obsah):

BYLO od č. 1/00: Klepnutí na jednotlivé body obsahu Vás přenesou přímo na příslušné stránky. Klepnutím na naši e-mailovou adresu se Vám otevře nám adresovaný dopis v aktuálním e-mailovém programu. **NOVÉ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ a na popis obrázku na první straně se dostanete na první (titulní) stránku. Klepnutím na slovo „Obsah:“ se Vám zvětší obsah přes celou šířku okna.

Další strany stránky (včetně druhé s úvodníkem):

BYLO od č. 1/00: Klepnutím na jednotlivé internetové resp. e-mailové adresy se Vám otevře příslušná stránka resp. se Vám nadepíše příslušný dopis v aktuálním programu. **NOVÉ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ v levém nebo pravém horním rohu stránky se přesunete na str. 2 (obsah).

KLEPNĚTE SEM!

Na titulní stránce: Petr Štengl: Les (k článku na str. 4)

Dobrá adresa, kulturně-společenský časopis na internetu, číslo 9, rok 2015, ročník 16. E-mail: dobraadresa@dobraadresa.cz. Vydávají Přátelé Dobré adresy. Šéfredaktor: Petr Štengl. Redakce: Václav Dvořák, Štěpán Kučera, Petr Štengl, Michal Šanda, Štefan Švec, Martin Vokurka. Grafická úprava a výtvarná redakce: Jakub Tayari. Výstavba internetových stránek: Libor Koudela. Neoznačené fotografie archiv redakce, kresby Corel Corporation. Časopis vychází s laskavou podporou Ministerstva kultury České republiky. Redakci nevyžádané rukopisy, kresby a fotografie se nevracejí. Technická podpora studio Grafin a FirstNet, a. s. Časopis je excerpcován Ústavem pro Českou literaturu AV ČR. ISSN 1804-963X

Milí čtenáři,

to by mě zajímalo, jak by pokračovala věta: Tento způsob léta zdá se mi..., kdyby se Ladislav Vančura ocitl právě teď a právě tady (tedy uprostřed vlny nebývalých veder). Jinak se dá říct, že letošní léto je pěkně vysmažená smažka. Vše vyprahlé. A pokud i Vy, čtenáři, jste rovněž vyprahlí a toužíte po osvěžujícím doušku intelektuálně uměleckého koktejlu, pak jsme tu my a s námi, krom zákona i nové číslo Dobré adresy.

Příjemné počtení vám přeje

Petr Štengl

P. S. A to ještě ke všemu Obama seslal na Rusko jednu z ran egyptských, sarančata.

Nahotahot Foto-aktu- alita

Foto Michal Šanda

Medové odpoledne v Zadní Třebani

ZO Českého svazu včelařů Liteň letos připravuje již 12. ročník svého Medového odpoledne, a to na sobotu 12. září s osvědčeným začátkem ve 13.15. Akce souběžně probíhá v sále, ale i venku vedle společenského domu. Vnitřní prostředí je pak věnováno převážně včelařské a kulturní části Medového odpoledne a venku se pak odehrávají aktivity, které jsou určeny dětem. Je zde ale i zahrádka, která vybízí k příjemnému posezení a občerstvení.

Letošní včelařské přednášky se ujme přednášející odborník RNDr. Ladislav Mráz z Prahy a název jeho vystoupení bude Ošetřování včelstev v závislosti na průběhu počasí. Běžně přednášející volí způsob přednášky ne moc odborný, protože větší část návštěvníků

jsou nevčelaři. Možná i díky tomu má naše ZO stále se omlazující a rozrůstající se členskou základnu, což nám řada jiných organizací závidí.

Samotný úvod Medového odpoledne bude opět patřit kontrafagotistům, kterých by letos mělo být úctyhodných 12. Již v loňském ročníku podpořil české kontrafagotisty Ital Sergio Lazzeri, který je profesorem na vysoké hudební škole v Terstu. Letos přijede dokonce ještě se svým studentem.

V letošním ročníku se prvně představí pěvecké sdružení ze Zadní Třebaně. Tento komorní sbor vznikl pro příležitost průjezdu krále Karla IV. přes Zadní Třebaně v letošním roce. Součástí programu bude následné hledání nového názvu souboru. Nej-

vhodnější navrhovaný název si vyberou samotní členové sboru se svým vedoucím Václavem Fürbachem. Autor vítězného názvu bude pochopitelně sladce odměněn.

Dá se říci, že téměř již tradičně vystupují u improvizovaného stánku přátelé z Pracovní společnosti nástavkových včelařů vedeni Jiřím Maltem ze ZO ČSV Dobřichovice, kteří šíří nejen včelařskou osvětu, ale svými tématy dokáží zaujmout mladé i starší návštěvníky. Vždy přivezou nějaké novinky, literaturu a včelařská videa. Věnují se i aktuálním výročím, jakým je letos zářijová oslava 150 let od 1. prezentace medometu F. Hruschkou. Více na www.fhruscha.cz.

O ochutnávku a prodej medoviny se letos opět postará náš člen Josef Kočí a ve větším měřítku pak Jiří Pouček, zakladatel Muzea medoviny v Praze. Přiveze medoviny z Čech a Slovenska, převážně od malých výrobců z regionů. Tradičně bude k dispozici velký výběr medového pečiva a děti si budou moci vyzkoušet pod odborným dohledem zdobení medových perníčků a namalovat svůj včelí obrázek.

Nebude chybět ani oblíbený kvíz se včelařskou tematikou, jehož úspěšní řešitelé bývají štědře odměňováni dary včelařů z naší organizace.

Na závěr pak vystoupí tradičně komorní soubor Harmonia Mozartiana Pragensis. Uvede zkrácený program, který byl určen pro Expo 2015 v Miláně, kde se měl soubor prezentovat vedle řady obdobných evropských souborů.

Luboš Fait

Oskarovy rybářské trofeje

Oskar se těší na začátek sezóny, až vyrazí na dravce, na sumce, štiky a candáty. Když ovšem očekávaný den nadejde, onemocní angínou. Celý zoufalý se vrátí od lékaře domů a stane se zázrak: z koberce je najednou řeka. Spirálovitý ornament se proměnil ve vodní vír, hnědé puntíky jsou kameny čnící z vody. Oskar vezme prut a uloví kobercovou štikou. Začíná tím bizarní angínové rybaření v kapsách kabátů, v pračce, v budíku nebo na klávesnici počítače. Potom se ale Oskar seznámí s dívkou jménem Rút a zjistí, že ryby nejsou všechno. Knihu provázejí obrazy ryb z českých rybníků a řek od Jana Dungela a zobrazení nejdůležitějšího rybářského náčiní.

Za pouhých 298 Kč k dostání u všech dobrých knihkupců.

Petr Štengl Trojka a Oni přijdou

Trojka

„Nabídl mi, jestli bych s nima nešla do trojky.“ řekla a ukápla jí slza. Rychlým pohybem ji setřela a pokračovala dál v krájení cibule, aniž na něj pohlédla.

„Cože?“

„No, normálně, do trojky.“

„Počkat, a to jako...“

„No jasně.“

Vyskočil z pohovky. Jemu tedy ještě nikdy nikdo trojku nenabídl.

„Fakt? A to jako beze mě?“

„To už by nebyla trojka, miláčku,“ upozornila ho taktně.

Nevěděl, jestli ho vytočilo víc to, že se s ním nepočítá, nebo to, že někdo úplně normálně nabídne cizoložství jeho manželce.

„Tak kurva alespoň tři a půl,“ zkusil smlouvat. „No a co ty? Cos jim řekla?“

„Přece nic. Co bych jim tak měla říkat?“

„No, jestli jako jo, nebo ne?“

„Ale prosimtě,“ uzavřela diskuzi a vhočila cibuli do rozpáleného sádla.

Tohle teda byla silná káva. A co vaginální mykozy? A co vyváženost vaginálního prostředí? A co kvasinky, he? To jim nic neříká? V živé paměti měl okamžik, kdy klečel ve sprchovém koutu na dlaždičkách a plakal, jak se snažil vytlačit alespoň pár kapek, kterými by trochu ulevil přeplněnému měchýři, ovšem než se konečně objevil osvobozující proud, obnášelo to snést bolest, jako by mu někdo do uzounké trubičky cpal jeden střep za druhým. Podruhé plakal při vyšetření u urologa, když ten vytáhl špejli na konci omotanou kusem vaty a celou mu ji narval do strachy zcvrklého pindíka. A to vše jen proto, že manželka se v létě vykoukala v rybníce bez tamponu.

Ale přizvat ho mohli. To tedy ano. Alespoň jako pozorovatele, nebo třeba jako zdravotníka, aby měl věci pod kontrolou. A kdoví, kolik vlastně takových trojkařů je? A s kým vším to dělají? A kolik je manželů pozorovatelů – zdravotníků? A vůbec: bavi-

lo by ho sledovat sexuální kejkle? Což o to, v pornu bylo trojek habaděj. Ale v pornu to byli cizí lidé. Koho by zajímalo nudné porno. Třeba by si místo pozorování mohli jít s ostatními zdravotníky zahrát pinčes.

„Pojď jíst,“ vytrhla ho z úvah manželka a postavila na stůl dva kouřící talíře.

„Nevíš, kde máme tu zdravotnickou brašnu, víš tu, co nám ji tehdy přinesla tchýně když dělala v CO?“ překvapil ženu dotazem.

„Tu už jsme dávno vyhodili, dyť to bylo všechno prošlý. A jez, ať ti to nevystydne.“

Oni přijdou!

Paní J. trpěla psychickou poruchou. Z Pluta jí posílali zprávy, nařizovali, co má a nemá dělat, vysvětlovali jí řád a chod věcí i celého vesmíru. Prozradili jí spoustu tajemství, ovšemže pod přísným slibem mlčenlivosti, takže je nesvěřila ani svému psychiatrovi v léčebně, ve které dožívala své poslední dny. Paní J. věděla přesně, co i kdy to přijde. Časem to dospělo až tak daleko, že paní J. už s okolím vůbec nekomunikovala, hovořila pouze s Pluťany, takže to vypadalo, že si povídá sama pro sebe. Paní J. žila v Turnově. Turnov je přívětivé městečku v samém srdci Českého Ráje a Český Ráj se nachází v České republice, která je zase srdcem Evropy. Pluťané si za prostředníka mezi nimi a lidskou rasou vybrali paní J.

Přesně od ledna 2006, kdy byla k Plutu vyslána vesmírná sonda New Horizons, velikosti klavíru, se stav pacientky, paní J. rapidně zhoršil, což se projevilo na jejím chování nebyvalým vzrůstem agresivity. Paní J. rozbýjela a ničila věci kolem sebe, napadala ostatní pacienty a začala používat vulgární výrazy.

Prostřednictvím paní J. rovněž Pluťané adresovali lidem ostrou protestní nótu, když 24. srpna 2006 Mezinárodní astronomická unie (IAU) na svém astronomickém kongresu v Praze (Praha leží v srdci České

republiky atd.)přijala novou definici planety, která Pluto ze společnosti planet vylučovala, a ustanovila nový typ těles, tzv.trpasličí planety. Prostě taková planetární školka méněcenných kriplíků. Nic na spravedlivém rozhořčení Pluťanů nemírnil fakt, že někteří astronomové stále zastávají názor, že Pluto by mělo patřit mezi planety.

Paní J. zemřela přesně 24. 8. 2006. Její poslední slova byla: nasrat, mrdat a v prdeli.

Navštívili jsme srdce Českého Ráje. Zašli jsme do cukrárny na zmrzlinu. U malého stolečku u okna seděla sama nad rozjedeným zmrzlinovým pohárem paní. Neustále si pro sebe něco hovořila. Když jsme z cukrárny odcházeli, chytila mě paní za rukáv, zabodla se do mě šíleným pohledem a vyhrkla: Řekněte jim to! Řekněte! Oni se zlobí a přijdou! Řekněte jim, že přijdou, oni mi to vysílají do hlavy. A zlobí se. Moc se zlobí.

S úlekem jsem se té osobě vytrhl a vypadl jsem z cukrárny jak cukrář.

„Prosimtě, co ti chtěla?“ byla zvědavá moje žena.

„Mám prej vyřídit, že přijdou a že jsou nasraný.“

„A kdo?“

„Copak já vim?“

Odpoledne jsme se vypravili na koncert do Jablonce. Z Turnova do Jablonce to může být nějakých pětadvacet kilometrů. V Jablonci už osmý rok probíhá hudební festival. V rámci festivalu vystupovala na jablonecké otevřené scéně hudební skupina No blues. No blues se skládají ze dvou manželů Holanďanů, jednoho Somálce a dvou Egypťanů. Hrají fúzi blues a egyptské a somálské tradiční hudby. Jejich představení navštívili i tělesně postižení, zřejmě z nějakého nedalekého ústavu. Jeden z postižených, pan D., který se pohyboval pomocí invalidního vozíku, zaparkoval těsně pod pódiem. To nebylo nijak vysoké, takže to vypadalo, jako by pomalu byl členem kapely. Na hlavě měl černý klobouk a na očích tmavé brýle. Hotový Ray Charles. Jen mi bylo divné, proč v každé ruce drží solidní dřevěný špalík. Špalíky byly pečlivě opracované a dostat takovým po hlavě bych tedy rozhodně nechtěl. Jakmile to kapela rozbila, pustili se postižení do tance. Pod pódium přiběhlo i několik cikánských škvřňat a přidali se k nim i dva světlolasí a modroocí mrňousi. Tančili své pogo jak správní pankáči. Jeden z postižených se pohyboval jako zombíe. Přecházel pod pódium setrvačným krokem sem a tam. Jiní tančili se svými ošetřovatelkami. Až teď se ukázalo, k čemu má ten tajemný Ray Charles svá podivná dřívka. Jednalo se totiž o ozvučná dřívka, taková, kterými se o sebe tluče, a ony vydávají klapavý zvuk. A protože se

jednalo o solidní špalíky, jejich klapot byl nepřeslechnutelný. Perkusistou a bongistou kapely byl Somálec. Somálci jsou ti nejlepší perkusisté na světě, ale kampak na takového Raye? Tam, kde Somálec nasadil trioly, Ray nasadil čtvrtoly, tam, kde Somálec tepal pětičtvrták, tam Ray nenápadně přidal jednu osminku, tam, kde zoufalý Somálec nasadil jednoduchý čtyřčtvrták, Ray rozjel tříčtvrteční valčíček. Z fúze blues a tradiční egyptskosomálské hudby se rázem vyklubal divoký nespoutaný free jazz. Diváci, kteří se kývali do rytmu a podupávali si nohou, toho museli nechat, jelikož se ne a ne trefit do taktu. Jen děti a postižení se nenechali vyvést z míry a křepčili svá poga.

Přede mnou seděla dáma s krásnými dlouhými vlnitými vlasy. Bylo vidět, že šla na koncert přímo od kadeřníka. Najednou se nad její hlavou objevila temná skvrna rojících se mravenců. Mravenci se rozhodli zbudovat ve vlasech té dámy hnízdo. Dáma začala ječet. Snažil jsem se jí pomoci a začal jsem prudkými pohyby mravence odhánět. Nezničte mi vlasy, mám je zrovna udělaný! křičela dáma. Hodil jsem jí na hlavu bundu.

Po skončení koncertu jsme si koupili CD kapely.

V noci se mi zdál sen, křičel jsem ze spaní. Poštou mi přišel veliký balík a v něm objemná kulatá piksla s nápisem Zyklon B. Právě ve chvíli, kdy jsem balík rozbaloval, k nám domů zavítala delegace Inuitů. Seděli schouleni do hloučku a nechápavě se rozhlíželi. Snažil jsem se jim vysvětlit, že je budu muset evakuovat, stejně jako bude nutné evakuovat celé město v srdci Evropy. Prozatím jsem Inuity nacpal do koupelny. Zdvořile jsem jim nabídl, zda nechtějí kávu, nebo čaj. Nechápavě se usmívali.

A do toho Rumcajs: Jdou po mně! Schovej mě! Fakt po mě jdou! Z výrazu jeho tváře bylo znát, že to myslí vážně.

„Tady! Sem do té tašky, tam si zalez, mezi ty koťátka!“ Ukázal jsem mu na hadrovou tašku, plnou roztomilých koťátek, která visela na klice. A nezapomeň si sundat ten klobouk! Rumcajs se zavrtal do chumlu koťátek.

„Díky, máš to u mě!“

Nakonec jsem se rozhodl, že nebezpečnou pikslu odvezu daleko za město, do hlubokého údolí, tam, kde není ani noha, a vypustím nebezpečnou látku, aby ji vítr rozfoukal a tak ji zneškodním. Nechtěl jsem do toho tahat policii. Svůj hrdinský čin jsem hodlal provést potají, ve vší skromnosti. Když jsem dorazil do údolí, pečlivě jsem si zvolil trasu úniku a odšrouboval víko. Ještě předtím jsem do plíc nabral co nejvíce vzduchu a vyrazil jsem.

Ale co Rumcajs a koťátka?!

Příběhy dívky ve středním věku **Kateřina Bolechová**

Bílá sobota

Den
jako nafouknutý balónek
zvuk letadla
mixovaný signalizací
přejezdu
v zahradě chovatelské stanice
Pro včely
starý nábytek
pálí

...

Barví vlasy mé staré matce
hlavou vede šedivá pěšina
připomíná mi cestu
na starém obraze
v zahradním domku
mého starého otce

...

Byl celkem obézní
teď útlá rakev
- Sešli jsme se... -
Zlatý nápis
Obřadní síň
„září“
začátkem září
a v některých obchodech
prý už vánoční výzdoba...

...

Jít cestou stromy kolem
ty už je ale nevidíš
je to jako strčit prst
do vody z pustěného kohoutku
voda se zlomí do různých směrů
a ty polykáš jiný příběh

Psi

Někdo má nového psa
a někdo má propocené prostěradlo
uštvané psy zdivočelých snů

V čekárně

A řeči
o lázních
ach ty bolesti
jenže se musí vstát
vstát... a cvičit
do zbláznění
degenerativní změny
nás posazují
do orchestru
absurdního souznění

Pohádka o řece

/Ne/viditelná ruka trhu
strčila prst do zadku
protrhla střeva
fekálie se vyvalily ven
do koryt
protékaly městem
lidé běhali po proudu
a křičeli
„Konečně pořádná řeka“
bude se jmenovat Sleva

Zastávka 20.25 dnes:

• • •

Mám prázdnou makovici
makovici prázdnou mám
prázdné makovice všech zemí
spojme se
v kempu
blízko pole
plného makovic

• • •

Někteří muži si vybírají prdelaté ženy
některé ženy si vybírají prdelaté muže
a pak že to není v prdeli

• • •

Tablety do ruky
tablety do huby

• • •

Chytré telefony
do očí do uší
blbcům

**Zaslechnuto v autobuse,
vysokoškolský student hovoří ke
své kamarádce – útržky.**

„My vnímáme čas lineárně, ale třeba Mayové ho vnímali cyklicky, koupil jsem si teď o nich spousty knih.... nevěřím, že zemědělství existuje od neolitu... a ty monumentální stavby... já nestuduji proto, abych se hrabal v českých zemích... je třeba vědět, jak na to nahlíží odborníci... a třeba takovej Nikola Tesla... Ty vole, mně se chce chcat a pojedu ještě takovej kus, to se asi fakt pochčiju...“

Muž v krafasech vytahuje dvě CD. „Hm, ty budou asi hudební“, mumlá. Pak projíždí jakýsi paragon, vypadá jak dálkopis z minulého století. Belhavě ke mně přistoupí a žádá o cigaretu. Dávám mu ji a škrtám zapalovačem. Mezi rty trousí.

„Musím mít pevné boty.“ Poté odstoupí, vytáhne nějakou knihu a volá: „Kdo má zákonné právo. Byl jsem uprostřed, jak jsem měl poznat, kdo je ten dobrý?“ Pak natahuje ruce, prohlíží si je a znovu volá: „Tohle přece nejsou ďáblovu ruce ani nehty.“ Po chvilce si začne šfoulat prstem v botě. „Musí mít přece pevné boty,“ bleskne mi hlavou. Plížím se za budkou stanice, kde na mě vybafne reklama pojišťovny NN: „Neslyšíš Něco?“ Chce se mi zařvat: „Zeptej se mýho špejlovýho uchošťoura.“

Příběh „dívky“ ve středním věku

Na Synkáči, na tramvajový zastávce ke mně přistoupil mladý, celkem pohledný muž, krosna na zádech. „Ahoj,“ řekl mi a pokračoval. „Víš, já ... no mám 120 korun a potřebuji na autobus 135 korun..., nemohla bys mi prosím dát 15 korun?“ Tykačka jak v nadnárodní firmě, kde si většinou tykají, jsou přece „týmoví hráči,“ že jo? Jenže já už nejsem v nadnárodní, potřebuju se jen dostat za Národní.... divadlo. Podívala jsem se mu na ruce, vypadaly, že šacujou kontejnery. Vylovila jsem peněženku a dala mu 15 korun, slušně poděkoval a řekl mi „Ahoj“. „Ahoj,“ kejevla jsem. Celkem průhledná „bajka“, ale nakonec je mi jedno, jestli pojede domů, o město dál, nebo si za to bude propalovat kotel, i když za 15 korun jsem mohla v Řetězovce olíznout nohu aspoň jedený skleničce...

Tak jsem se šla vykoupat do Malše, vzala žabky, knihu, peníze na pivo. Jak jsem tak stála na břehu a dívala se na tu zatraceně hnědou řeku po dešti, říkala jsem si, jestli jsem raději neměla jít k Vltavě, ale tam před pár dny našli

nějakou nešťastnici, co se tam nepřetržitě „koupala“ čtrnáct dní. Pak jsem se koukla na svý, ne zrovna krásný tělo a řekla jsem si, že ta řeka by se taky mohla ofrňovat, že tam ráchám to svý, ne zrovna pohledný. Nasadila jsem plovací brejle a podívala se do kalu. Je to jako dívat se do útroby podstaty. Když jsem vylezla, dala jsem si knihu pod hlavu a usnula, no a tak je to skoro vždycky...

Tuhle jsem vyčapla svého téměř osmdesátiletého otce, jak se opéká na slunci. V životě považuje za dost důležité věci: 1) mít hodně vlasů a za 2) být opálený. Když se tak dívám na tenhle „legrační“ svět, začíná se mi jeho filozofie zamlouvat čím dál víc

DNES – policejní den, ráno zazvonila sousedka, že máme vykradenej sklep. Vyběhla jsem v pyžamu (Lidl) a říkala jsem si, že konečně někdo ukrad ty stoletý zavařeniny. Ale přece jen mám ve sklepě in-line brusle a tenisovou raketu, kromě dalších dvou raket, ze kterých jedna určitě pamatuje největší slávu Oldřicha Nového. A k tomu všemu je tam hora krabic, stolní hry a puzzle. Chatrná vrátka od sklepa měla vysazenou čelist a vedle zelo vytlemené sklepní okno (mimochodem největší škodu utrpělo ono). Sousedce na patře zmizela jedna bota. Tak mě napadlo, že zloději měli sociální cítění, jelikož sousedce jednu botu nechali. Jala jsem se volat policii, přece jen je to kriminální čin, i když stolní hry ve sklepě byly jen přeházené. Po chvilce přijeli dva mladí policisté, zapsali si mě a sousedku, vyfotili vytlemené okno a „Člověče nezlob se“. Kriminalistické ráno uzavřela moje matka slovy: Jéé, ti policajti, takoví holoušci a to má být „pomáhat a chránit“, stačilo by, aby zafoukal větérek.

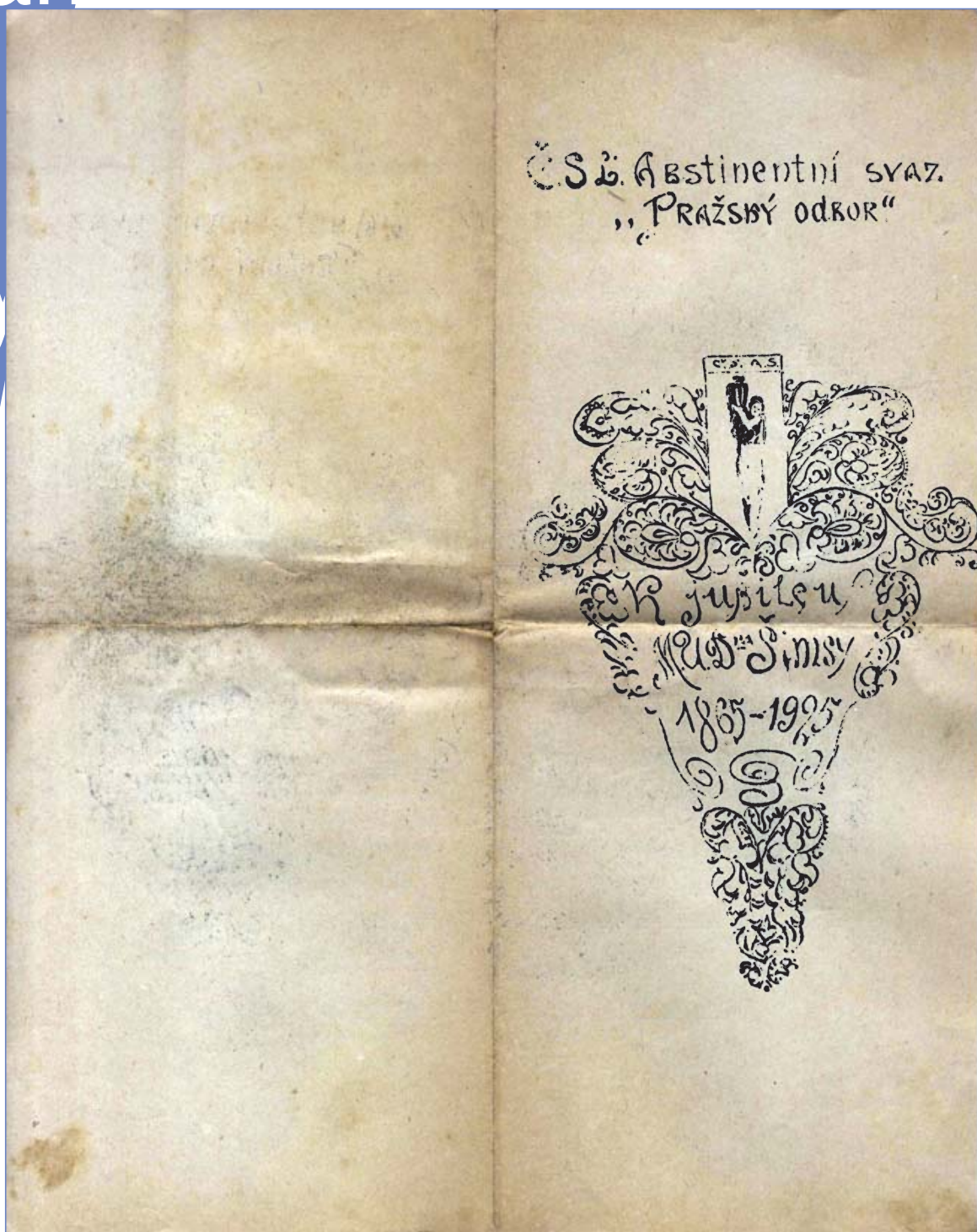
Zdá se, že některé věci jsou v mém životě zásadně neměnné. Třeba to, že беру jablka na výlet. Onehdá se mnou jedno jelo do Rakouska, tři dny tam sedělo na nočním stolku v penzionu pod Alpami a pak se bez zkrivení jediného vlásku vrátilo se mnou zpět do ČR.

P

ozván

ky

Nalezeno v knize

ČESKOSLOVENSKÝ ABSTINENTNÍ SVAZ

"PRAŽSKÝ ODBOR"

pořádá 14. prosince t.r. hudební, pěvecký a recitační
večer k počtě šedesátin svého dlouholetého předsedy
pana MUDra Jana ŠIMSY.

---o---

POŘAD PROGRAMU:

Proslovy: Univ.prof.dr.Břet. Foustka, předs.celoříšsk.abst.svazu,
doc. MUDr. Duchosl.Panýrek, prof.Karel Juda, dr.Josef
Dobeš, Ant. Veselý, Jiří Kopřiva a za nejmladší abst.

Slávek Frišman.

J. Pochová: Gavotta 'taneí' 'voh' Urbanová 'olité' hluchoněmá

Část I.

I. Ch de Beriot: Conserto I. pro
housle a klavír.
Přednese sl.Běla Sumová,
dopr.klavír sl.Věra Sumová.

II. Arie z operety Gejša.
Zpívá pí.Lída Havlíková,
dopr.klav.pí Luisa Pochová.

III. IV.koncert G.dur Golttrmann:
Cello solo.
Přednsse Boža Poch,
dopr.klavír Luisa Pochová.

PŘESTÁVKA.

Část II.

IV. Vyklík ukrajinská píseň.
Přednese na ukrajinském hudeb.
národním nástroji p.K.Mohyla.

V. Bercense Codord: Cello solo.
Přednese Boža Poch
u klavíru pí Luisa Pochová.

VI. Písně od Douši a Novotnýho.
Zpívá pí Lída Havlíková
u klavíru pí.Luisa Pochová.

VII. Frant.Dvořák.Caprice na české
národní písně.
Přednese sl.Běla Sumová,
u klavíru sl.Věra Sumová.

---oOo---

P

oznámky

Dlouho
jsem se
nasmála

**Michaela
Kašičková**

Michaela Kašíčková se narodila v roce 1990 v Brandýse nad Labem. Zajímá se o tuzemskou undergroundovou literaturu, snaží se sledovat také současnou českou literární tvorbu. Absolvovala bakalářský obor Český jazyk a literatura na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Se svými tvůrčími pokusy se zatím umístila v několika lokálních soutěžích. Zajímá ji také výtvarné umění – aktuálně pracuje v Galerii La Femme.

Podpaží

Fuj!
Moje vlasy vypadaj
Jak podpaží ženský
Ze sedmdesátek let
To mě ráno napadne
Při pohledu do zrcadla
Dokonce se zasměju
Jsem na tenhle spontánní vtip
Pyšná
Dlouho jsem nevymyslela vtip
A dlouho jsme se nesmála
Odpoledne splín
Zkusím to znova
Vybavuju si chlupatý modelky
Totalitní krásky
Ale smích už je pryč

Koketa

S Ondráškem
Na pivu
Bere s sebou spolužáka
Hladově mi kouká na prsa
Na koloušky nejsem
Ale dělá mi to dobře
Naslinim si rty
Přejižďim si přes zápěstí
Beru si od něj cigáro
A po pěti letech kouřim

Elegantně vyfukuju
Už mi to nechutná
Típnu
Zase elegantně
Kluk rudne a polyká
Má asi v kalhotech
Slušnou bouli
Za chvilku si připadám
Trapná
Není mi patnáct
Proboha
A nejsem pedofil
Ale když si pro něj přijde
Jeho holka

Tak je mi to
Trochu líto
Možná je mi spíš líto
Že už nejsem tak mladá
Chtěla bych jet
Busem
V bokovkách
A s dredama
A s pubertálním faldíkem
Kolem boků
(Co mi kvůli trochu lepší životos-
právě
Zmizel ve dvaadvaceti
A teď mi trochu chybí)
A nadávat na zeměpisářku
Že dvě písemky denně
To přece není možný

A že ta blbá matikářka
Nám ji taky mohla odpustit
A že jí to u maturity
Spočítám
A kdy kalba
A tohle a tamto
A za pár let
Raz dva tři...?
Nula nula nic

Svetr pro miminko

A další kamarádka se vdala
Heleme se
Za půl roku rodí
A to je katolička
Ale i katolíci jsou jen lidi
Bohudík
Aspoň jedna dobrá zpráva dneska
Mohla bych jí na mimino uplíst svetr
Hladce
Obrace
Jenže bych u každého oka
Brečela
Jako mimino
Že ještě nemám mimino
Svetříček koupim v Palladiu
Očička zůstanou suchý

Zoloft

„Možná je na vás Zoloft málo
Něco silnějšího bych vám dal“
(A pak už leda lobotomii...)
„To bych byla strašně utlumená
Ty obtíže jsou spíš kontextuálně podmíněné
Já to ještě zkusím
Zvládnou to
Opravdu“
Opravdu?
Opravdu ne...
Usmívám se
Podvedu ho?
Umím to?
Jo
Z Terronský jdu
Obtěžkaná
Jen receptem na Zoloft
Ale utlumená až až
Nepodmíněně
Zatížená

Cédéčkárna

Jdu spát k mámě
Večer si dáme jenom kafe
Máma je unavená
Jde spát
Přinesla jsem hovězí
Ale říká mi
„Nevař
Tak pozdě to nemá cenu“
Takže rajska až jindy
Namažem si rohlíky
A jdem spát
Budík mě vzbudí v půl pátý
V malý garsonce se tak strašně rozlejhá
Co to má bejt
Do prdele?
„Jdu do cédéčkárny
Víš?
Na brigádu“
Omlouvá se máma.
„Jak jako?
Platěj tě v práci málo?“
„Ani ne...

Ale o víkendech tam teď chodím
Mam za den pětikilo
To se hodí
Na kafe s holkama
Na cigára“
Pak to zaspim
Vzbudim se v devět
A štve mě
Že jsem ji do tý práce
Aspoň nevyprovodila
Uvařim jí rajskou
Knedlík moc neumím
Koupim ho Na Růžku
A nechám jí na stole
Tisíc korun
Za dva dny práce
A za tu návštěvu

Nepustilo!

Kamarádka Jana dělá pro Phillips
Vrcholná manažerka
Řídí lidi
A druhá Jana je dětská psychologka
Pomáhá a chrání
Nebo radši
Chrání a pomáhá
Byly jsme od gymplu silná trojka
Dvě Jany a já
Ale já silná nejsem
Nejsem ani jednička
Ani dvojka
Jsem poslední trojka
„Furt tě to baví v tom kanclu?“
Kejvu na souhlas
Možná moc okázale
Strašně kecam
Lhářka prolhaná
„Je tam pohoda
Mužu si tam i psát“
„Tebe to ještě nepustilo...?“ (překvapení, ironie, úšklebek)
„Ale jo
Skoro uplně
Jenom občas si něco čmáram...“
Zase lžu
Strašně kecam

Nebo nekecam?
Nevim
Jsem kancelářská krysa
Ambice mam
A pak nemam
Jděte do háje
Holky

Kosočtverec

Teta mě pozvala na návštěvu
Asi naposled s ní piju kafe
V tomhle bytě
Příště to bude v jinym
Nebo v kavárně
V mém bordelu
To radši ne
Ale teta to nemá o moc lepší
Mívala to přitom krásný
„Já se rozvádět nechtěla
On jo
Tak mu z toho nadělám kůlničku na dříví“
Koupelnu nemyla
Pěkných pár měsíců
A vnoučata nechala
Pokreslit stěnu
Do té doby
Věc nevidaná
Panáčky
Autíčka
Kočky a pejsci
Tulipány
Sluníčka
A jedno nápadně připomíná
Kosočtverec

Eva

Chci jít do kina s Evou
Moc
Zdalo se mi o ní minulou středu
Že jsme byly na kafi
A v galerii
A pak v kině
A nejvíc se nasmály

Najednou po ní hrozně
Toužim
Od druháku na vejšce jsem ji
Neviděla
Byla strašně fajn
Co si pamatuju
Elegantní dáma
A přitom správně praštěná
Rozuměly jsme si
Beze slov
Otěhotněla a odjela
Domů
Do Jihlavy
Jen dvakrát jsem za ní byla
A pak už ne
Přitom jsme si neublížily
A nikdy se nepohádaly
A takovejch nálezů a ztrát je moc
Tak nevím
Na kamarádství si jenom hrajem?
Nebo nehrajem?
A pak nejsme lidi
Ale líný svině
Převlečený za lidi

Chanel No. 5

Jdu ven
S kolegyní
Se divim
Že láká zrovna mě
Když poslední měsíc maskuje
Mý chyby
Furt dokola
Třeba mně jí je líto?
To snad ne
Proboha
Já k politování...
Hned to zaplaším
Třesu hlavou
„Je ti dobře?“
Ptá se
„Jasný
Co by mi bylo...“
Nemusim bejt furt za magora
V Retru

Jsou pěkný chlapi
Cizinci
Jeden říká
„You smell nice“
Červenám
Jako máky v obilí
Pak dodá
„But little bit too much“
Červenám podruhy
Víc než máky
Praštěná kolegyně
Nastříkala mě Chanelem
Voním jak kurva
Koukam
Jak se zdechnout
Naštěstí si ťuká s Belgičanem
Svalnatým
Mně si nevšímá
Mizim

Babička

Pozvala mě na oběd
Těšila jsem se na zelňačku
Na tu její
Co umí jen ona
A na svíčkovou
Nebo aspoň pečený kuře s kaší
Ale byly
Šunkofleky
A to uzeny v tom
Smrdělo
„Maso koupila Jarka v akci
Mně se to nezdálo
Ale řekla jsem
Zkusim to uvařit a zapíct“
Že to nedala Roxaně?
Pro psa radši
Ne
Ale pro mě
Dobrý
Měla jsem vztek
Ale pak mi bylo líto
Jak se šourá po bytě
ve starejch pantoflích
V zástěře

P oznámky

Už fakt babičkovská babička
Už ne dáma jako dřív
Tak říkam
„Je to dobrý
Babi
A to maso v pořádku“
Snim to
Celý
Kapku si přidam
Aby se neřeklo
A doma zvracim
Jako šakal
Jak alík
Jak amina
Zvracim maso
Fleky
Babičku v pantoflích
A v zástěře
Zvracim
Sebe

Ploužák

Vim
Že táta je s Hankou šťastnej
Celý léto turistika v Tatrách
A tak vůbec
Ale někdy je mi líto
Že tátovi a mámě nemůžu vyprávět
Ten samej zážitek
Protože
Druhý vyprávění
Je strašně jiný než to první
A vnoučátko
(Jestli bude)
Nepůjde za dědou a babi
Ale za dědou
A za babi
A vzpomínám
Že kdysi na mý oslavě
Nevim
Kolik mi bylo
Asi dost málo
Spolu tancovali
Ploužák na
Už mi láska není dvacet let

Docela se k sobě tiskli
Ale čas otupí i ostrý břit

Za pultem

Zrovna jsem se
Tak nějak vzchopila
Aspoň v tý práci
Chci tam bejt
Nebo nevím
Spíš líná něco hledat
Ale ředitelka dneska jak podebraná
Krčim se strachy
Na mě konkrétně
Neřve
Řve
Na všechny
U ní nezvyklý
„Co to má jako bejt?“
S holkama nevíme
Přijde grafik
Záchvat smíchu
„Je v přechodu?“
Ptáme se
„Něco horšího
Ženský
Se posmějete
Klient jí řekl
Že vypadá jak Žena za pultem“
Musela ho asi strašně nasrat
Nadsadila cenu?
„Právě že ne
Ještě si myslel
Že jí udělá radost“
Googlíme fotky
Aničky Holubový
A je to fakt
Naondulovanej účas
I ty hadry
Nylon
Silon
Dederon
„Že si nekoupí něco lepšího
Když má prachy
A ještě je mladá“
Nechápe překladatelka

„Někdo na to prostě není“

Myslí si grafik

„Jak není“

Povídá překladatelka

Který bylo v dubnu

Pětašedesát

Ale tvrdí

Že o patnáct míň

A my se tváříme

Že nám to v HR

Ještě nepráskli

Dodává

„Než vypadat v dnešní době

Jak Švorcová

To budu radši

Nosit martensky a džísku

Do pětapadesáti“

Přikyvujem

Týhle paní

Co za salám nemusela v mládí platit

Stál za děkuju

A za příslib

Šťastných zítřků

Který dneska

Lžou v čase

Nebo se tam zasekli

Na patnáct let

Nožička

Měla jsem rande

Přes jednu kamarádku

Kluk vypadal jako hipster

To mam ráda

Myslela jsem

Že mu je kousek přes třicet

Mladistvej vzhled

Ale říkal

Že čtyřicet osm

Přestárly hipstery nemam ráda

Byl zábavnej

Ale chytřej moc ne

Takovej humanitní pseudointelektuál

Příště už asi nepůjdu

Ale když jsme šli Staroměstskou

Kolem toho etnokrámku

Zalíbil se nám za výlohou

Prstýnek

Silnej kroužek

Z nějakýho kovu

Uprostřed lidská noha

V muniaturnim provedení

Koupil mi ho

Roztomilý

Moc

V noci tu nožičku

Jemně škrábu nehtama

A lochtam

Učůrává smíchy

A kytku

Kterou mi dal

Postavim na kuchyňskou linku

Na hanbu

Zabili

Kdybych byla svůj kluk

Nebo svůj spolubydlící

Za dnešní náladu

Bych tu otravnou holku

Sebe

Nakopala

Do prdele

Je mi líto táty a Hany

Že jim umřel pes

Je to už rok

Říká moje rozumnější desetina

Zbylejš devět zas

Ale je jim to pořád líto

A to ještě

Ten nejveselejší smutek

Ty zbylý radši polovypustit

Někam pryč

A tak to je celou noc

Ránu vstanu do práce

Otekla

Kabelku s sebou nepotřebuju

Peněženku

Klíče

Vodu

Chleba s lučinou

Jablko

I šanony

Narvu do pytlů pod očima

Ještě že nemám

Kluka ani spolubydlícího

Ty by mě dneska

Zabili

Lanczovka

Druhý ráno

Mi je nějak líp

Možná se přece jenom osmělím

A Evě zavolám

Neměla by se zlobit

Že jsem dlouho nevolala

Ona taky ne

To se přece stává

Málo času a tak

Život je hektickejš

A svět taky

Koupím jí román

Napadne mě

Měla ráda Lenku Lanczovou

Já ji taky četla

Chtěly jsme mít kluka

Jako byl Jirka

Ze Zlodějky snů

Mohlo mu bejt něco málo přes dvacet

Nám taky

Byly jsme tenkrát

Tak mladý

A hodně blbý

Jdu do města

Ptám se po nějaký lanczovce

Koupím ji Evě

A přes noc

Ji dočtu i já

Ať si máme o čem povídat

Aspoň prvních pár minut

Než opadne tréma

Jsem ještě blbá?

Jako Jirka?

Jako Daniela?

Jako já zamlada?

Nebo už víc?

Budte zdraví, soudruzi!

P
oznámky

Ivan Jemelka

otvíraj se dveře do třídy a vchází soudružka a za ruku vede kluka. Je černej jak viks. Křepelová ho postaví před tabuli a stoupne si vedle něj. Všichni vostatní taky stojej a jsou zticha, ale hned jsou proti němu. Sotva vymajzla Horvátová, maj tu dalšího.

„Děti,“ říká soudružka, „toto je váš nový spolužák Alia Spahič. Přistěhoval se k nám do Prahy z jugoslávského města Sarajevo. Alia neumí česky, ale když mu všichni pomůžeme, zvládne to rychle.“

„Pomůžeme Aliovi?“

„...mnóó,“ vozve se chabě z lavic.

„Tatínek Alii, soudruh Spahič, přijel k nám, do Československé socialistické republiky, protože s odtržením své země od rodiny komunistických zemí v čele se Sovětským svazem nesouhlasí. Za to správné a statečné rozhodnutí soudruhu Spahičovi zatleskáme. Děti...?“

Soudružka tleská a děti se slabě přidávají, dokud se Rejhon nezozpleská ze všech sil, že to je jako kdyby střílel a vostatní ho hned napodobují. Pěkněj rámus. Alia zvedá hlavu a měří si třídu. Jan na chvíli. Pak ji zase sklopí a kouká do země.

Křepelová zadá vopisování z češtiny a vodvádí Spahiče do poslední lavice na místo, kde seděla Horvátová. Má pro něj připravený sešity a učebnice. Sedá si vedle něj a nadepisuje mu je a podepisuje ho do čítanky, vlastivědy, počtů a tak. Říká mu, co dělá a Spahič si prohlíží ten kosočtverec vyrytý klíčem do lavice, do kterýho vede šipka vod jména Horvátová. Soudružka vysvětluje na co je která knížka, na co kterej sešit a vobčas někoho napomíná. Při svojí vejšce vidí do lavic, i když sedí.

Křepelová se posadí ke Spahičovi každou hodinu. Píše za něj, počítá za něj, mluví na něj, a Spahič čumí většinou

někam, kde má soudružka pod halenkou prsa. Rejhon, Kratochvíl ani Adamová a vostatní si ho nevšímaj. Netroufaj si. Spahič se nerve. Podívá se a to stačí. Každý ráno přichází a vodpoledne vodchází, soudružka se snaží, už je to měsíc, ale Spahič neumí česky ani ř.

Křepelová teda se soudružkou skupinovou vedoucí svolávají na vodpoledne do třídy Jiskry. Ne každej je Jiskra. Lebowitzcová a Karásek jsou nábožný. Krátkýho děda byl kefas. Jiný prostě jen nejsou. Rejhon, Kratochvíl a Adamová ale jsou.

Vysoký vokna do ulice jsou votevřený, protože je voblačnej ale teplej den. Dvacátýho června. Lavice, tabule i stůl soudružky už nemaj takovej význam. Ve vzduchu visí konec školy. Moc se neučí, uklízej se kabinety a chodí se na výstavy. Soudružka skupinová je skoro tak hezká jako Křepelová, ale má hnědý vlasy. Sedí na lavici. Bílá skládaná sukně se jí shrnula až do půlky stehů. Kůži má hladkou a leskou jako plastik. Modrou košili má nahoře rozepnutou. Prsa ji zakrejšvává planoucí šátek, rudej jako její růž.

Mluví Křepelová. Potřebuje pomoct se Spahičem. Věří, že společně to dokážou. Soudružka skupinová pokračuje vo chytrý agitaci jako třeba filmy vo panu Prokoukovi. Rejhon si vzpomíná, že viděl ten film Pan Prokouk vynálezcem a Adamová taky viděla jeden: Pan Prokouk filmuje. „No,“ pokračuje soudružka skupinová dál, „zkuste něco takovýho. Něco chytře. Něco třeba na nástěnku.“

Spahič vchází ráno do třídy. Vohlíží se, jestli jde za ním soudružka. Třída je totiž zticha. Všichni ale zíraj jen na něj. Dělá ten svůj strašidelnej kukuč a jde do lavice. „Spahič!“ křikne někdo. Spahič sebou škube a vrhá kolem zlý pohledy. Všichni koukaj na nástěnku naproti voknům. Je tam velkej plakát. Postava s taškou na zádech, na který je napsaný Spahič. Ta figura má v ruce bič a pase pětky s nohama a rohama. Spahič

sleduje ty pohledy a pak jde, ten plakát strhává, trhá, cáry nechává na zemi a vodchází ze třídy.

Vodpoledne se zase scházej Jiskry, ale bez soudružky skupinový, ta něco má. Zase je venku teplo a jsou votevřený vokna a konec školy je vo den blíž a tím škola dál ztrácí na významu, a proto je ke svejším žákům smířlivější.

Křepelová s Jiskrama mluví spíš jako kamarádka. Adamový pochvállí nový boty, vod Rejhona chce vědět, co ruka, protože na ní spadnul a měl ji ve škrobáku, vod Kratochvíla, jestli je máma doma, poněvadž je letuška a skoro pořád není. Každýho se voptá a každej na to čeká, i když to není snadný, mluvit s Křepelovou ne úplně jako se soudružkou.

Pak Křepelová říká, že jí Spahič dělá starosti. „Děti,“ a zvedá vobě ruce, jakoby je chtěla vobejmout a i tak na ně kouká, „váš kolektiv má sílu, přiveďte Aliu zpátky do školy. Dlužíme to jeho otci.“ Pak píše Rejhonovi do sešítu Kozí 10. Tam Spahič bydlí.

Vlezou dveřma ve velkých vratech do černýho průjezdu. Rejhon je vede a svítí sirka ma na schránky. Spahič na žádný není. Někdo najde schody nahoru. Smrdí to tam. Adamová nahmatá vypínač. Na schodech je rozšlapaná vomítka, která skřípe, když jdou.

„Spahič? To je ten Jugoslávec, ne?“ Natupírovaná paní v lesklej šatech s květama, ukazuje baculatou rukou bez rukávu na protější pavlač. Vobcházej teda kolem toho baráku nad vydlážděným dvorem, na kterým stojej nějaký autáky, ke dveřím, co na ně vokázala ta paní. Žádnej zvonek, ale na dveřích je nalepenej papír a na něm SPAHIČ.

Votevře jim chlap černej jako Spahič, ale je tlustej a nevolený. Je jen v trencích, bosej a kouše cibuli.

Rejhon se ptá, jestli je Spahič doma. Chlap přestane kousat cibuli a kouká na

Třída je totiž zticha. Všichni ale zíraj jen na něj. Dělá ten svůj strašidelnej kukuč a jde do lavice. „Spahič!“ křikne někdo. Spahič sebou škube a vrhá kolem zlý pohledy. Všichni koukaj na nástěnku naproti voknům. Je tam velkej plakát. Postava s taškou na zádech, na který je napsaný Spahič. Ta figura má v ruce bič a pase pětky s nohama a rohama. Spahič sleduje ty pohledy a pak jde, ten plakát strhává, trhá, cáry nechává na zemi a vodchází ze třídy.

Spahič táhne svojí
hromadu k váze
a chlápek se loudá
za ním a pak mu
kope z venkovní
strany do kotníku
a Spahič zakopává vo
druhou nohu a padá
na hubu. Chlápek mu
řachne kolenem na
záda a kroutí mu
pravou ruku. Jiskry se
hrnou z boudy
a vobstoupějí
Spahiče a chlápka.
„Chytni ho tady za
tuhle ruku a pořádně
ho drž, ať se ti
nevykroutí,“ říká
chlápek Rejhonovi.
„Neboj se, čapni ho
pořádně,“ radí,
votrávenej, jak je
Rejhon nešikovnej.

něj. Rejhon teda řekne, že je posílá sou-
družka a ten chlap, rukou, ve který nemá
cibuli, se chytí dveří a chce Rejhona nakop-
nout. Všichni teda začnou zdrhat a chlap za
nima háže tu nakousanou cibuli a křičí ně-
co jugoslávsky.

Další vodpoledne se znova scházej Jiskry
v prázdný třídě s votevřenejma voknama
a ten den je vyloženě hezkej. Nebe jako vy-
metený, červenobílý zábradlí před školou je
rozpálený vod slunce. Každý už myslí na
prázdniny i soudružka, proto si sedá na la-
vici a zpod dlouhý sukně s kašmírovým
vzorem jí koukaj hezký lejtka. Taky se hned
ptá, kam pojedou, jestli na pionýrskéj tá-
bor, nebo za babičkou. Chvilí se vo tom ba-
vě, až Jiskry skoro zapomenou, že jsou ve
škole a pak se na ně Křepelová podívá tak,
jak to umí jenom vona a říká: „Děti, při-
veďte Aliu zpátky. Je to náš společný úkol
a ten musíme do konce června splnit.“

Ze školy jdou teda Jiskry do vetešnictví na
rohu Týnský. „Jo,“ vzpomíná si pan Ča-
pek, „ten umouněnc si u mě kupuje vojáč-
ky. Sbírá papír a pak je kupuje.“

Takže Jiskry utíkaj vod vetešnictví, ko-
lem Kolkovny, kde je velká školní jídelna
k Milosrdnejm, do sběrný. „Sem choděj
hlavně Cigoši,“ říká chlápek v modrým
plášti, ze kterého mu koukaj chlupatý prsa
a zlatej křížek.

„Tenhle není Cigoš. Je to Jugoslávec,“
vysvětluje Rejhon.

„Může bejt,“ řekne chlápek a šáhne do
kapsy pro Lípy a jednu si zapaluje.

„Neumí česky,“ pokračuje Rejhon.

Chlápek vyfukuje kouř a přemejšlí. „Jo,
jeden takovej spratek sem chodí. Bakeli-
ták“. Vodplivne si na na balíky novin. „Ne-
pozdraví, nepoděkuje.“

„To bude von. Už tu dneska byl?“

Chlápek vypouští našpulenou pusou
kouř a mhouří oči. „Hm..., co mu chceš?“

Rejhon vobjasňuje, že ho maj přivést do
školy. Že dostali úkol. Chlápek chce vědět

proč a Rejhon říká, že aby se naučil česky.
Třeba i zdravít a poděkovat. Chlápek uvažuje
a zdá se mu to dobrý, a protože je už za-
svěcený, je ochotnej pomoci. „Tak já vám
ho chytanu, když přijde. Můžete se schovat
ve váze.“ Vokazuje na boudu z rezavýho ple-
chu v rohu dvora.

V boudě je šero, vedro a páchne tam
plesnivej papír. Jiskry si sedaj na balíky
a Rejhon vykukuje voknem.

„Je tady!“ Syká asi za hodinu.

Spahič táhne na provaze hromadu papí-
ru a ta hromada drhne o dláždění a na dláždě-
ní zůstávaj kousky a děljaj za Spahičem
papírovou stopu.

„Až ho chytne!“ zarazí Jiskry Rejhon.

Spahič táhne svojí hromadu k váze
a chlápek se loudá za ním a pak mu kope
z venkovní strany do kotníku a Spahič za-
kopává vo druhou nohu a padá na hubu.
Chlápek mu řachne kolenem na záda
a kroutí mu pravou ruku. Jiskry se hrnou
z boudy a vobstoupějí Spahiče a chlápka.
„Chytni ho tady za tuhle ruku a pořádně ho
drž, ať se ti nevykroutí,“ říká chlápek Rej-
honovi. „Neboj se, čapni ho pořádně,“ radí,
votrávenej, jak je Rejhon nešikovnej.

„Držíš ho?“ ptá se chlápek.

„Jo,“ heká Rejhon.

Chlápek Spahiče pustí a pomalu vstává.
Teď Spahiče drží jenom Rejhon a Spahič le-
ží a nehejbá se. Najednou se ale nějak mele
a je volnej, jenže místo aby zdrhal, vytahuje
z kapsy kudlu. Je to malá kudla a je zavře-
ná, ale je to kudla.

„Bacha!“ Vykřikne chlápek, „má nůž!“
Jiskry znehybnějí. I Rejhon. I Spahič se za-
vřenou kudlou v ruce.

Chlápek se shejbá, a když se narovná,
má v ruce vohnutej armovací drát, kterým
tahá balíky a tím drátem bere Spahiče přes
ruku, co v ní má kudlu a ta kudla padá na
zem a Spahič se kroutí a chytá za tu ruku.
Zase se nikdo nehejbe a všichni koukaj
a pak se Rejhon kousek rozbíhá a vráží do
Spahiče a ten sebou praští a pak se rozbíhá

jí další a kopou do Spahiče, kterej si tou rukou, na který nemá jelito vod drátu, zakrejvá hlavu.

„Stačí! Už ho nechte! Chlápek vodstrkává Jiskry vod Spahiče. „Vemte si ho a vypadněte, než někdo přijde! Už ať jste vodsad!“

„Nemáte provaz?“ ptá se Rejhon udýchaně.

Chlápek si vodplivne. „Ten ti neuteče...“, ale jde do boudy a přinese špagát. „Dej mu přes to něco. Lidi jsou zvědavý“ radí Rejhonovi. Tak mu přes svázaný ruce a záda přehazují svetr Adamový. „Kdyby se někdo ptal, tak spadl ze střechy,“ povídá ten chlápek.

Za stolem v ředitelně, v čele dlouhýho stolu, sedí skoro plešatej chlap. Je tlustej, má bílou rozhalenku a potí se v saku. Kousek vod něj posedává druhej takovej, akorát že má vlasy ulízaný dozadu. Je ticho a do toho ticha plešoun vobčas bubnuje prstama do stolu. Pod vtevřeným voknem chvílema projíždí auto a z masňáku se sem tam vozývaj nějaký dětský hlasy. Pak voba škubnou hlavou ke dvěřím, ze kterejch kouká školník v modrým plášti a oznamuje, že je tady ten soudruh. Vchází docela mladěj chlápík bez saka s koženou aktovkou, kterou hází na ten dlouhej stůl a s elánem zdraví: „Čest práci, soudruzí!“ Voni hned vyskakují a podávaj mu ruku: „Čest, soudruhu tajemníku!“

Tajemník kouká do desek a mne si bradu. „Tak soudruzí, strana má vo tu rodinu zájem, a rodina chce potrestání. Kromě toho voka se klukovi moc nestalo, ale...“ tajemník krčí ramenama. „Takže nejdřív ty indiáni...“ Plešatec si vodkašle: „jsou to Jiskry...“ Tajemník vyndá s desek nějaký seznam a podává ho plešatci: „Kterej ...?“

Plešatec se obrací na ulízanýho: „Mluvil s nima tady soudruh ředitel.“

Ředitel chrchlá: „Vedli to tři: Rejhon, Kratochvíl, Adamová...“

Tajemník listuje v papírech, mumlá ty jména a ukazuje si prstem. „Ne, ne,“ vrtí hlavou.

„Krátký.“

„Ale...“ zdvihá ředitel vobočí.

„K-r-á-t-k-ý,“ opakuje tajemník a ředitel dělá u toho jména fajfku a říká: „Dvojku z chování a dáme ho...“ Tajemník mává rukou, „to už je tvoje věc.“ Obrací papíry. „Teď ta soudružka.“

„Je to výborná soudružka,“ ozývá se plešatec. Tajemník pokládá papíry. „Já vím, ale co mám dělat? Co mi teda radíš?“

„Podívej soudruhu,“ plešatec mluví potichu a tak nějak umíněně. „Ta soudružka tady dělá naši politiku. Když půjdem proti ní, půjdem proti sobě“.

Tajemník mlčí a dívá se na něj.

„Ten Krátký zneužil situace,“ pokračuje plešatec, „ta soudružka chtěla, aby její žáci tak po kamarádsku, po pionýrsku, získali Spahiče pro Jiskry, ale ten Krátký to votočil v takovou tu diverzi, jak už je k tomu doma, v tý keřasovský rodině vedenej. Takhle to bude i ideologicky správný.“

Tajemník se usmívá, zavírá desky a hází je do aktovky: „Buďte zdraví, soudruzí.“

Kancelář se světlým nábytkem a s voknem, ze kterýho jsou přes vykachličkovanou šachtu vidět vokna protějších kanceláří. Na stole leží předvolání, vobčanka a vtevřený desky s papírama.

„Tohle podepište,“ blondák s vočima jako tele, vyfoukanýma vlnama, ve světlým vobleku a žlutý košili votáčí papír a postrkuje ho na druhou stranu stolu. Tam sedí úplně vobyčejnej chlápek, ne vo moc starší, jen v košili a plátáčích, a když papír chytne do prstů a zvedne, tak ten papír se třese. Čte, co je na tom papíru je a pokládá ho zpátky. „To alespoň klukovi nemůžete dát pokoj?“ Ptá se a jeho hlas se taky třese. Blondák mu podává pero, upírá na něj ty svoje buliči voči, a jako za toho chlápka dopoví: „Soudruhu kapitáne...“

A chlápek si to pero bere a beze slova píše: Krátký.

Na tabuli je barevnejma křídama napsáno 30. června 1962 a VYSVĚDČENÍ a nakreslenej vobrázek, na kterým je pionýrskéj tábor. Jiskry maj bílý košile se známkem a modrý kalhoty nebo sukně a i vostatní jsou voblečený v tom svým nejlepším. Na lavicích ležej kytky a bonboniéry, až na tu poslední s kosočtvercem vyrytým klíčem a šipkou ke jménu Horvátová. Ta je prázdná. Soudružka má natočený vlasy, na sobě bílý šaty a modrý lodičky. Stojí, vyvolává jména podle abecedy, dostává ty kytky a bonboniéry a rozdává vysvědčení a říká gratuluji, nebo příští rok to bude lepší nebo nic. Když začíná číst jména vod K, chvíli, jakoby všichni na něco čekali, ale Krátkýho nechte. Pak je třída prázdná a na stole leží hromada kytek a bonboniér a soudružka si sedá a brečí. A potom zvoní a vona si utírá nos a voči, bere ty kytky a bonboniéry a nese je do sborovny.

P

Liszt

a Wagner...

ozn
mky

v Piešťanech

1.

Kdo po
vás ide?

2.

Černooký bača,
ovečky zatáča.

3.

Bača
z CIA?

P
oznámky
mky

Petr Štengl: Listování

Každá ukázka ve švédském originále je zrcadlově doplněna českým překladem a autorským medailonem. Kniha je určena jednak studentům a zájemcům o švédský jazyk, ale i všem, kdo vyhledávají kvalitní současnou beletrii.

Švédská čítanka

Gutenbergova čítanka současné švédské tvorby, editorky: Marie Wengerová a Jana Holá, ve spolupráci s Labyrint revue vydalo v Praze roku 2014 nakladatelství Gutenberg

Již delší dobu představuje ve společném projektu nakladatelství Gutenberg a Labyrint revue kromě antologií také národní čítanky: britskou, francouzskou, holandskou, italskou, kubánskou, německou a dokonce i slovenskou. Čítanky však nejsou ničím jiným, než rovněž antologiemi. Mně se dostala do rukou čítanka švédská. Nutno podotknout, že vydávání překladů současných zahraničních autorů, je pro naši do sebe zahleděné autorské obci potřebné jak praseti drbání.

Co si představíte, když se řekne „švédská literatura“? Nejspíš se vám vybaví jedna z řady populárních detektivek, které v posledních letech ovládly nejen český knižní trh. Švédská literatura se v Evropě prodává víc než kdy dřív, ale zároveň existuje v této

severské zemi řada zajímavých spisovatelů a spisovatelek, o nichž se u nás (zatím) moc nemluví. Švédská čítanka představuje českému čtenáři jedenáct významných současných švédských autorů mladé i té nejmladší generace – a kromě dvou z nich jde u všech o jejich premiéru v českém překladu. Tito autoři, jejichž knihy mnohdy významně zasáhly do společenské i literární debaty v zemi, experimentují s literárním jazykem i způsobem vyprávění, někteří se snaží novátorským způsobem líčit tamní společnost, jiní se ve svých příbězích vydávají daleko za hranice Skandinávie. A samozřejmě nechybí ani švédský humor, byť někdy poněkud černý. Každá ukázka ve švédském originále je zrcadlově doplněna českým překladem a autorským medailonem. Kniha je určena jednak studentům a zájemcům o švédský jazyk, ale i všem, kdo vyhledávají kvalitní současnou beletrii.

A jen tak pro zajímavost úryvek z epilogu Jany Holé o angažovanosti, speciálně mnou určený pro naše domácí bojovníky proti angažovanosti:

„Angažovaná versus zábavná literatura. Švédští spisovatelé zasahují do veřejného diskurzu častěji než u nás a zúčastňují se diskuzí v médiích, kde mnozí pracovali. Renesanci zažívá ve Švédsku i takzvaný sociální, angažovaný román či debattroman, který zpracovává ožehavá politická témata s cílem upozornit na problémy ve společnosti, případně ovlivnit veřejné mínění a dosáhnout nápravy. Jeho autoři mohou navázat na dlouhou tradici trvající od sociálně – kritických románů dělnických autorů – autodidaktů první poloviny 20. století. To ovšem neznamená, že všichni píší A la these. I v tomto žánru v poslední době vznikají knihy, jež nemají jen časově omezený, tendenční ráz, ale rezonují v nich univerzální a nadčasová témata.“

Tak mě napadá: Co kdyby naši antiangažovaní věrozvěsti zajeli do Švédska a vložili těm zaostalým Vikingům, jak to s tou angažovaností je?

Co
s tím?

Před delším časem vyšel ve Tvaru článek Boženy Správcové, věnovaný literární kritice. Její teze zněla, že literární kritici hodni svého jména, by se vždy měli shodnout na jistém konsenzu. Díky vzdělání a erudici by jejich hodnocení neměla být příkře protichůdná. Co si však myslet o kritice K. Pioreckého (nejhorší sbírka) a O. Stehlíkové (nejlepší sbírka) na Kolmačkovu sbírku Wittgenstein bi je žáka? Že výjimka potvrzuje pravidlo? Žádné pravidlo není. Že literární kritika je k nepotřebě? Takové hodnocení se rovněž zdráhá přijetí. Takže: Co s tím?

Petr Štengl

Z antikvariátních banánovek

P
oznámky

Obsáhlý místopis připravený
místními pedagogy vznikl
u příležitosti 50. výročí panování

Františka Josefa I. v roce 1898. Obsahuje přírodní popis
(polohu a rozlohu, horopis, geologii, vodopis, podnebí,
floru a faunu). Vznik, vývoj a povšechné dějiny okresu. Popis
a dějiny jednotlivých míst: Bílá hora, Břevnov, Břevnovský
klášter, Bubeneč, Butovice, Davle, Dejvice, Hlubočepy, Hvězda
(letohrádek), Chuchle, Jíloviště, Jinonice, Kamýk, Komořany, Kosoř, Košíře,
Královská obora (Bubeneč), Levý Hradec, Liboc, Mníšek pod Brdy
(Skalka), Modřany, Mokropsy, Motol, Okoř, Podbaba, Radlice, Radotín,
Roztoky, Ruzyně, Řeporyje, Řepy, Řevnice, Sedlec, Slapy, Slivenec,
Smíchov, Solopisky, Stromovka, Střešovice, Suchdol, Šárecké údolí,
Štěchovice, Tuchoměřice, Tursko, Únětice, Vokovice, Vonoklasy, Všenory,
Zbraslav, Zlíchov, Žabovřesky. Součástí publikace je 323 vyobrazení,
13 diagramů a plánů, archeologická mapa a plán Smíchova z roku 1815.

Smíchovsko a Zbraslavsko

Hlubočepy

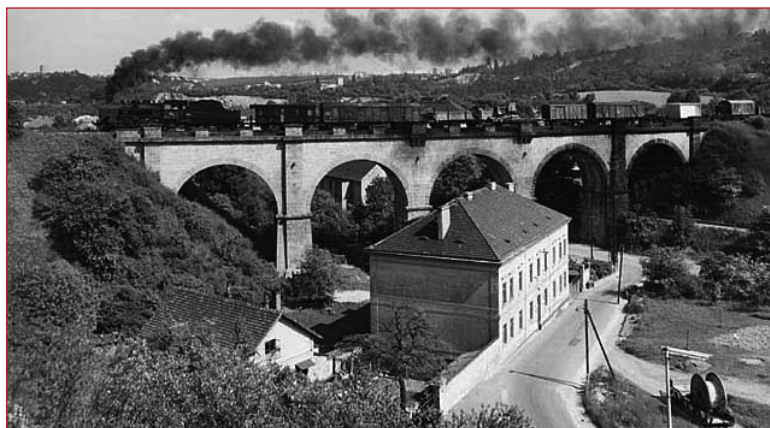
se Švagerkou, Slovankou a Habrovou, ves 5 km jižně od Smíchova v kotlině, která obstoupěna k severu vysokými vápencovými skalami, ze strany západní a jižní mírnými vrchy. Od říšské silnice odbočuje u Zlíchova v otevřené krajině na levém břehu Vltavy okresní silnice podél potoka Dalejského. U »Zájezku« křižují se dvě dráhy: Pražsko-Duchcovská, jež údolím dalejským ubíhá, a Buštěhradská, která má příkré stoupání. Pod viadukty dráhy této, z nichž první jest 21 m, druhý 23 m vysoký a přes 100 m dlouhý, vine se zmíněná okresní silnice přes Hlubočepy ke Slivenci a cesta k lomům.

V obci bydlí v 93 domech 1400 obyvatel, z nichž neusedlá část jsou dělníci v lomech, vápenicích a cihelnách místních. Farou náleží osada ke Zlíchovu; nová škola 4třídní, poštovní úřad a stanice dráhy v místě; na Zlíchově přístav parolodí. Pivovar moderně zařízený má pěknou zahradní restauraci, kam letního času pod stinné stromy hojnost výletníků se uchyluje.

Osada původem svým starodávná vyskytuje se v listinách památkách poprvé r. 1257, kdy daroval tam dědiny jakési Přemysl Otakar II. k nadání kaple sv. Štěpána na Vyšehradě. Pozemky ty hraničily s majetkem kláštera Kartouzského, a byla o ně často rozepře mezi kapitulou a klášterem.

Po roce 1622 náležely Hlubočepy Pavlu Michnovi. Znak jeho s letopočtem 1624 a značkou P. M. S. P. Z V. (Pavel Michna svobodný pán z Vacínova), ze sliveneckého mramoru pěkně provedený, zazděn dosud na bývalém mlýně v Hlubočepích. Václav Michna zastavil v dluhu 3 000 zl. rýnských Hlubočepy konviktu Jesuitské koleje u sv. Klimenta, jemuž r. 1717 po vyrovnání s věřiteli Michnovskými za 16 000 zl. ve vlastnictví dány. Po zrušení řádu Jesuitského r. 1773 připadly za 14 137 zl. 20 kr. c. k. studijnímu fondu. Kolem r. 1790 koupil část Hlubočep hrabě Fr. A. Desfours, načež přešly v majetek Gabriela hraběte z Trautmansdorf-Wintersberku. Od roku 1822 do r. 1853 držela je manželka hraběte Fr. A. Desfoursa.

Tentokrát je rubrika Z antikvariátních banánovek poněkud jiná, než obvykle. Hlubočepy jsem z knihy Smíchovsko a Zbraslavsko nevybral náhodou. Fotografie ukazují, jak vypadalo vyústění Prokopského údolí u viaduktu v roce 1898.

Stejné místo dnes.

A v roce 2017, až tu společnost JRD s.r.o. realizuje developerský projekt Byty Semmering.

Připravil
Michal Šanda

Třetí světovka a pivo Jaroslav Kovanda

Třetí světovka

Seděli jsme (herečka Jarmila D., náповěda Brůža, malíř Šutyn, můj švagr Miloš – profesor z gymnasia, nedostudovaný farář Osvald, já a mim Boris) v divadelní restauraci Divadla pracujících, bylo po poledni, personál uklízel ze stolů. Bylo po výroční podzimní schůzi ROH, a tedy i po slavnostním obědě. Uklízečka Bačíková dojíždala v koutě svou porci brambor, řízek pro tatina, profesora, založený už v přenosce. Vedle rudé růže, kterou za dlouholetou práci dostala. Její pes ji čekal na židli naproti.

Šutyn seděl v restauraci proto, že Gottwaldovem akorát projížděl náš známý z mládí mim Boris, a neměl jindy než tu půlhodinku po tom slavnostním obědě na své bývalé přátele čas. Švagr Miloš mně přišel cosi od rodiny vzkázat a já jsem ho zlanal, ať si, když bude ta válka, taky na chvíli sedne, a herečka s náповědou tam popíjely své odpolední kávy. Osvald, nedostudovaný farář, a především kumpán, musel přece nahlédnout, nemohl přece vynechat, znáš to, přijel Boris, stará máza, naše krevní skupina přece! (Osvald trochu šumloval.)

Švagr Miloš mně přišel cosi od rodiny vzkázat a já jsem ho zlanal, ať si, když bude ta válka, taky na chvíli sedne, a herečka s náповědou tam popíjely své odpolední kávy. Osvald, nedostudovaný farář, a především kumpán, musel přece nahlédnout, nemohl přece vynechat, znáš to, přijel Boris, stará máza, naše krevní skupina přece! (Osvald trochu šumloval.)

krevní skupina přecse! (Osvald trochu šumloval.) A já jsem tam čekal také proto, abych mohl potom s klukama z levé party postavit večerní klubové představení přecse!

Bylo po slavnostním obědě při výroční schůzi ROH, na niž jsme my kulisáci pochopitelně zvyšoka srali, zato z herců nechyběl u té šaškárny nikdo, zřejmě kvůli osvědčeným praktikám: Dělaš potíže? Až budem příště obsazovat hru, co když si na tebe vzpomenu, a tedy nevzpomenu?

Ale vraťme se k podstatnému: mim Boris... Oči vykulené, podobné malým malströmům, které zpravidla obracely diskutujícího na svou víru, utápěly ve svých vírech, velice rychle; ruce obratné, koho jiného už, když ne mimovy!, které často dovedně pomáhaly těm očím ilustrovat soudy, většinou o umění, ty naše kolikrát tehdy tak povrchní soudy, koneckonců i takový Bohumil Hrabal obdivoval malbu stříkem Jacksona Pollocka a nikdy, pokud vím, se nezmiňoval o malbě Fra Angelica či jiného fra třeba, kteří ve čtyři ráno vstávali, aby se hodinu dvě modlili, aby pak zbytek dne strávili na malbě krku Panny Marie třeba. Ne, tento vztah k umění jsme tehdy nepěstovali.

A kdybych všechno Borisovi prominul, stěžl jsem chápal, proč se dobrovolně akorát vrátil z Paříže sem, do té řitě, před týdnem obšancované „zavedením odvetných opatření“, to jest, že československé rakety s atomovými hlavicemi byly na příkaz Moskvy obráceny na Západ.

Mim, k němuž jsme vzhlíželi, rozkládal rukama a říkal, že už mu přestává dělat problém Jak, ale že vůbec neví Proč a Nač. Herečka Jarmila říkala, že její dcera přišla včera ze školy, hodila sebou na postel a rozplakala se, že si mládí vůbec neužila. A Austrálie nebere, dodala ta Jarmila a zapálila si další cigaretu. Načež Brůža řekla, že její Ladík přišel včera ze školky, postavil se takhle do dveří, vytrčil bradičku a prohlásil, že jestli k nám Ameličani poslou ty pelšíky (a my jsme tehdy všichni rozuměli, ano, pershingy), že se zaščeří.

Takové rozhodnutí je hodné respektu, dodal obřadně Osvald a poprosil o „vonný svitek nikotinu.“ Jarmila D. nebyla proti.

Můj švagr Miloš, profesor zdejšího gymnasia, zase citoval hesla: Rozhoupejme míru zvon – ať to slyší Pentagon! Reagane, Reagane – my válku nechceme! a podobné výplody, které dostali třídní učitelé od ředitele školy pro své žáky jako studijní materiál pro pondělní demonstraci na Náměstí Míru. Pakliže tam moji žáci nebudou pořádně skandovat, půjdu s výkonnostním pěkně dolů, říkal Miloš.

Anó? Má vkus ten váš ředitel, zahýkal lehce Osvald. Co je to za blba? Můžeš mě s ním seznámit?

Tak jsem si setkání s Borisem, s nímž jsme v šedesátých letech točili grotesky, vydávali drobné samizdaty, vymýšleli parodie na divadlo a herce, v němž jsem akorát sloužil, opravdu nepředstavoval. V restauraci zamlžené výpary z kuchyně a ještě u stolu, z něhož nám servírka: vemte si, prosím vás, sklenice do ruky, brala akorát ubrus...

Malíř Šutyn, v jehož ateliéru jsme se kdysi scházeli a točili ty grotesky, říkal, že nejlepší by bylo odejít do hor a chovat tam kozy, tam Američani pro změnu svými rakety plýtvat nebudou, na takové, co nestojí v řadách na banány a nehledí každou sobotu na Ein Kessel Bunes, je střeliva škoda. A jestli bude válka nebo ne? To takhle přijde Roubíček za Kohnem, celý vytřepaný, a ptá se, jestli bude válka nebo ne, načež Kohn Roubíčkově říká: Co myslíte, Herr Roubíček, když takhle na poledne jdete z kšeftu domů a už na dvoře ucítíte smrad z vařeného zelí, vylezete na pavlač a nasajete vůni pečeného masa, vstoupíte do bytu a ovane vás pára z polévky, co myslíte, bude oběd nebo nebude?

Nikdo se nezasmál.

Seděli jsme, restaurace se vyliďňovala. Uklízečka Bačíková spolkla poslední brambor, zapálila si, vzala přenosku a růži a pod paži psa, udělala pukrle, jež věnovala všem,

kteří se dívali i nedívali, a následovala svůj cigaretový kouř.

Do restaurace dorazili kulisáci a ostentativně začali ramcovat s nábytkem. Takže se naše společnost přesunula k baru. Já jenom na chvíli. Boris mě proštepoval svýma očima, objali jsme se, kdoví, jestli se ještě kdy potkáme, on, světově proslulý mim, já, kulisák, boční mistr levé party. Herečka Jarmila a nápověda Brůža, jelikož měly večer volno, zůstaly. Osvald bral invalidní důchod, a když bral Osvald invalidní důchod, tak vždycky hostil. (A jak ke mně potom prosákl, následovala tam v baru pak pěkná „rumová vichřice“, „nápojová bestie“ prý nestačila nosit.) A já jsem šel stavět: s Frenkem, Jardou Hrančíkem, Mašlou, už si nevzpomínám, kdo všechno v té neustále se proměňující partě tehdy byl, ale Inka vynechat nemůžu.

Ink přišel do divadla jako osmnáctiletý kudrnatý blondáček, nejedna starší herečka se na něho ptala, ale pak s partou slavili, sedli do auta – on řídil: 2 mrtví. Vyfasoval 3 roky.

Ale vrátil se zase do divadla, kam jinam, kde se nikdy v kuse osm hodin nepracovalo, on - krásný kudrnatý blondák. Radši si ani nepředstavovat, jestli tam v kriminálech nemusel dělat po nocích nějakému taťkovi mamku a ve dne mu ještě prát ponožky... Protože on většinu času v divadle prostál, většinou někde u okna. Jít tak teď, Jarine, na ryby, anebo jen tak ohýnek, znáš to, modrá obloha, kukuřice... to bývala jeho nejčastější slova.

I teď, když jsem se vrátil z baru – to jiní kluci už asi vytahali z výtahu praktikáble a opřeli o zeď –, stál Ink u záchodu na prosklené chodbě, z níž bylo vidět kus města, silnici až ke kostelu, modrá obloha, kukuřice... A ještě jsem mu ani nestačil něco ostřejšího říct, když spustil: „Jarine, vole, víš, co by bylo na té třetí světovce nejstrašnější? Všecko v troskách, všichni mrtví, vole, a jenom já, a pár takových nefachčenků jako su já, by náhodou zůstalo, vole, naživu, a teď

Když se stane
incident daleko,
vezme si pincka, ale
většinou to daleko
nebývá, takže chodí
většinou pěšky,
a i kdyby to daleko
bylo, když se mu
chce, stejně jde
pěšky, taková pěkná
procházka v pracovní
dobu, co by kdo za
to dal. Ostatně nikdo
mu nemůže nějaké
loudání po městě
stejně dokázat,
protože on může
vždycky, i vedoucím,
říct, že měl před
chvilí rychlovku, kde
šlo o ohrožení života,
ale teď že už na to
další zaryglované
místo letí!!!

knuta a davaj a všechny ty trosky muset uklízet. Toho bych se nechtěl nikdy dožít, těch přeplněných, vole, koleček..." „A proto," zničehonic otevřel okno a zakřičel ven: „běžte všichni do prdele!!!!!!" a zase ho způsobilně zavřel.

Čímž jako by se úplně vyčerpal, jako by mu bylo v té chvíli už všechno jedno, naložil si na záda dokonce dvě čtyřicítky naráz a šel, pajdal do restaurace s tím nákladem futro nefutro, omítka lítala, až jsem na něho musel zařvat, ať se hamuje, nebo to na nás údržba požaluje a ještě to budeme muset divadlu všichni platit!

A pivo? Zás až někdy...

V divadle jsem jevištnímu mistrovi řekl, že jdu na středisko s tím uchem, ale před koncem zkoušky že se určitě vrátím. A šel jsem k Máčům na pivo.

Riccarda jsem potkal za podjezdem u mostu přes Dřevnici, odkud je k Máčům, coby kamenem dohodil. Paktašku přes rameno, stál u zábradlí a pokuřoval.

Na nebi šlemy od tryskáčů, beton mostu jenom drnčel a v kopcích nad Gottwaldovem se rozhoříval podzim.

Riccardo je skvělý vypravěč bizarních příběhů. Nedávno mi třeba říkal: Človče, naložil jsem do pětilitrovky hříby a úplně jsem na ně zapomněl. Po roce přijdu do spíže, celofán na sklínce nikde, ale ze dna flašky vyrůstá nádherná liána plísň. Ochutnal jsem, skvělé! Nakrájel jsem si toho penicilínu plný talíř a snědl. Flemming by jásal. Anebo: Měli jsme kohouta. Naráz se ztratil. Hledali jsme, pátrali, nikde nic. Až jednou, šel jsem na záchod – máme ještě kadibudku – a ze zvyku, to mám už z dětství, nadzvednu aportdekl, abych se podíval, jestli tam po mně nemůže zespodu něco hrábnout, a co nevidím: známé oko, ale zakalené. Náš kohout. Tak jsem ho z tama na lo-

patě vytáhl. Ještě žil, ale ta slípka pod ním už nee...

Riccardo má skvělou zašívárnu. V pracovní dobu může na pivo, kdy se mu zachce. Jako je někdo městským strážníkem, on je městským zámečnickem. Pracuje sice pod OPBH, ale jeho povinností je sedět u nich na podniku na šatně a hlídat telefon. A čekat. A když někdo zavolá, že ho zamkli v bytě a nemá náhradní klíč, jde a dotyčného osvobodí. Takže pořád chodí po městě a někoho osvobozuje: děti, které se zamkly ve škole na záchodě, stařenky ze sklepa, které zapomněly, jak se odemyká sklep, sem tam se někomu zabouchnou dveře na Okrese, a že je tam něco dveří, on jde – a dotyčnou/ného osvobodí... Když se stane incident daleko, vezme si pincka, ale většinou to daleko nebývá, takže chodí většinou pěšky, a i kdyby to daleko bylo, když se mu chce, stejně jde pěšky, taková pěkná procházka v pracovní dobu, co by kdo za to dal. Ostatně nikdo mu nemůže nějaké loudání po městě stejně dokázat, protože on může vždycky, i vedoucím, říct, že měl před chvílí rychlovku, kde šlo o ohrožení života, ale teď že už na to další zaryglované místo letí!!!

Důležité ale je moc toho nezneužívat, aby o svůj „džob“ nepřišel. Řídit se tedy zásadami starých dělníků: vědět, kolik je hodin, kolik mám vydělané a kde je mistr. A to Riccardo dodržoval, tak chytrý zase byl. Aby věděl, jak bývá psáno na záchodech, že hlavou zeď neprorazíš, tu musíš podechcat. Riccardo totiž pochází z buržoazní rodiny. Jeho otec měl kdysi zámečnictví s jedním dělníkem, načež ten, co sliboval po válce lidem, budou-li volit komunisty, ten patron našeho města, i kdyby vlastnili podničky s 50 zaměstnanci, že o ně v žádném případě neprijdou, a dostavil se osmačtyřicátý a bylo po slibech, Riccardův tata se vzbouřil, šel do krimu – a kluky vyhodili ze škol. Riccarda ze střední ekonomické – ještě štěstí, že ho nechali v pětadvaceti vyučit zámečnickem –, a jeho bráchu, nejlepšího žáka z ročníku, z pražské Akády.

Riccardo je nejenom zámečník, ale i kytarista. A taky jako jeho brácha maluje. Ale hlavně skládá muziku, pro sebe, pro pár přátel.

Od dřevnického mostu k Mácům je to jenom pár kroků, ale pořád jsme stáli. Pořád mi něco přepískával. Tato melodie fíjů fíjů mě například napadla u Rybeny. Ještě štěstí, že umím noty, hned jsem si je do tohoto bločku chtěl zapsat, – člověk by myslel, že vytáhne nějaký opravárenský blok, a on vytáhl napřed Camuse: akorát to jeho Moře čtu, a pak zápisníček kalendářiček, do jakého si dívky zaznamenávají, jak na tom jsou – ale pozdravil mě jeden známý a já jsem ten motiv naráz ztratil. U podjezdu se mně však tady – poklepal si na hlavu – vynořil jak z vody pták a mám ho tu – a pro změnu poklepal na ten menstruačníček. A zasketoval a zapískal mně tu málem ztracenou melodii: pa pa da dam fíjů fíjů, koruna, yes – a stáli jsme ve vratech zahradní restaurace u Máců.

Návštěva se tam rozvalovala jenom kolem dvou stolů, na ostatních se ježily převrácené židle; i stromy byly už skoro holé a vzduchem plaval jen sem tam nějaký ten list. Postavili jsme se s Riccardem do řady před jediné otevřené okýnko v jediném otevřeném stánku a čekali.

U vzdálenějšího stolu seděl „Inženýr“ Jekl, milovník amerických filmů a starších žen, instalátér honoris causa. Kdysi nám připojoval pračku a použil tolik fitinků, že z nich vzápětí po jeho odchodu zcela zákonitě začala crčet voda, takže to musel dát do pořádku náš soused „zlatá ručička Karel Husička“.

Inženýr Jekl seděl sám, v nažehleném montérkovém kabátku, na krku bílý šátek zahrnutý do límce u kárko košile, jeho žluté pracovní boty zářily novotou, a kouřil z lulky. S pívem od vedlejšího stolu, bylo na něm vidět, nechce mít nic společného.

Vedle totiž seděli a nasávali: kulisák Roman Rohlíček, recidivista Zdenek Kroča a nějaký Bouček = postaru buzerant, nyní

gay, ten, co za to nemůže. Jenže když ten, co za to nemůže, je mladý a krásný, vem to čepicu, ale když je to starý oplzlec, kterému začnou v hubě pučet sliny, sotva ucítí mladého kluka, tak říct, že se vám to nelíbí, je docela málo. A takový byl ten Bouček. Asi toho Zdenka pod stolem pořád ošahával, protože Zdenek naráz vybuchl, že to bylo slyšet až u Dřevnice: Ještě na mě jednou položíš tu svoju smradlavou pračku, a uvidíš! – a strhl si z krku řetízek, na němž měl zavěšenou žiletku.

Zdenek není schopen někde pracovat. Není s to se poslechnout a přijít někam na šest. Takže pořád sedí. Za příživu. Nápodobně je na tom Roman R., který ležel v židli hned vedle. Oštěpař čili onanista. Je to měsíc, co se vrátil z Kremzíru. Taky kulisák. Jenže z pravé party, čili měl odpovědní.

Riccardo se taky znal skoro se všema, zejména s instalatérem honoris causa.

Však taky na nás od obou stolů pořád mávali, ať přilehnem...

Vzkázali jsme jim, že jenom co si od Liby donesem to pivo...

TLUSTÁ LIBA čepovala – a pivo pěnilo. Takže měla roztočenou pěknou spoustu půllitrů. Takže jí to šlo jak psovi pastva. Cigaretka na pípě, občasné potáhnutí. Červená ve tvářích, zase šluk. A taky bylo vidět, že už ho má. Šluk. Že bude legrace. Že nám co nevidět začne pěkně nadávat. A nejlíc to schytá ten, kdo by na ni tlačil, ať si pohne. Čvách pěna do kríglu, nervózní šluk. Čvách s tou pěnou do kýblu, neslyšné kurva.

Takže jsme tam jenom tak stáli, mhoulili oči do slunka a čekali. Riccardo si potichu, fíjů fíjů, projížděl poslední hudební nápad, a já jsem přemýšlel, jestli si k pivu koupím tatranku vystavenou za sklem vedle toho přítmí, v němž Liba zápasila s pěnou.

Když naráz, jak si zase potáhla, jí na bledém čele vyrazil pot, a už to z ní hrčelo, rázem měla ve všech půllitrech kolem sebe plno – a nebylo to pivo, a puch jak od ropuch...

Takže jsme s Riccardem jenom zamávali k těm dvěma šťastným stolům a šli raději po svých. Riccardo fíjů fíjů do práce na šatnu a já do divadla na odpočívárnu čekat na konec zkoušky.

Vedle totiž seděli
a nasávali: kulisák
Roman Rohlíček,
recidivista
Zdenek Kroča
a nějaký Bouček
= postaru
buzerant, nyní
gay, ten, co za to
nemůže. Jenže
když ten, co za to
nemůže, je mladý
a krásný, vem to
čepicu, ale když
je to starý
oplzlec, kterému
začnou v hubě
pučet sliny, sotva
ucítí mladého
kluka, tak říct, že
se vám to nelíbí,
je docela málo.
A takový byl ten
Bouček.

P

ozlát

ky

Výzva
Anna
Mališková

Anna Malíšková (*1993 ve Šternberku) studuje ruštinu a ekonomii na Univerzitě Palackého v Olomouci. Žije v obci Daskabát nedaleko od hanácké metropole. Je spoluautorkou knihy povídek Sairait (2010). V současné době se podílí na vzniku psychologického románu Loutkař.

I.

V zemi vzdálené tisíc mil,
před dobou dlouhou
nebo chvílí pouhou,
žil generálův starší syn.

Vlasy jak uhel mu padaly do očí,
pro velkou slávu,
pro splynutí v davu,
přísahal, že s nimi zatočí.

Ptáte se s kým?
Toť otázka prostá,
pro jeho hosta
zdála se vším.

Však Kowalski zatajil,
co že se chystá,
a na různá místa,
vždy zcela potají,
lidé se chystají.

Tajemná akce,
jež chtěla svůj čas,
a spojit se zas,
běžela hladce.

A zatímco Kowalski plní svou část,
spojenou s třeskotem,
oblohy praskotem,
snaží se Fernando ovečky pást.

Nejlepší odborník ve svém oboru,
rád by své beránky,
oblohu, červánky,
dostal přes celní kontrolu.

Vymyslet plán, malý trik,
bez vší pozornosti,
narušení bezpečnosti,
známého na místo dosadit,
co nechal by ho v klidu jít.

Pro tento případ,
kdy komplikace, zdá se,
se objevila zase,
nebylo nutno naříkat.

Zazvonil telefon,
když stříhala keře,
na francouzské riviéře,
věděla, že je to on.

S úsměvem na tváři,
růžemi u pasu,
náznakem souhlasu,
oči jí zazáří.

„Jasnooko,“ praví hlas,
„informuj kontakty,
které máš jenom ty.

Až přijde čas,
ozvu se zas.“

II.

Henrik, ze země severské,
strůjce všech záměrů,
z nejvyšších poměrů,
oči má modré, nebeské.

Přišel s tím nápadem,
vyvolat údiv,

třeba i obdiv,
se slunce západem.

Na každém náměstí,
v největších městech,
po zkušebních testech,
dostát své pověsti.

Za úspěch celé akce ručí,
uznávaný chemik,
známější než Henrik,
vždy s otevřenou náručí,
doktor Tamaguchi.

Dosáhnout správné konzistence,
učinit kroky nutné k tomu,
aby došlo k osudovému zlomu,
nemusí jíti vždy tak lehce.

Učený člověk však dobře ví,
že trpělivým postupem,
s pozitivním přístupem,
zvládne vše, co si usmyslí.

S moderní technickou výbavou,
laboratoří v podzemí,
v naprostém soukromí,
se práce stává zábavou.

Po pár dnech dřiny zarputilé,
po živých nočních snech,
skoro se tajil dech,
dík chybě zcela nahodilé,
vznikaly výtvoři roztomilé.

III.

Proti té velké skupině,
staví se druhá,
kde druh nezná druha,
zcela v odlišné rovině.

Policejní důstojníci,
ve své práci oddaní,
jak před léty poddaní,
s vlajkou země na čepici,

s podezřením na zradu,
na útoky,
trh s otroky,
proti vyšším úřadům,

snaží se jich tisíce,
podle platných zákonů,
za zvuku francouzských šansonů,
na rodinu myslíce,
chytit tyto zločince.

Velitel jednotky americké,
podle všech očekávání,
nastalou situaci přehání,
má představy fantastické.

Zkušenosti z Východu,
znalost protivníka,
vědět, co kdy říká,
představují výhodu.

Nemají však ponětí,
ani v jedné zemi zdejší,
kdo je nejhezčí a nejkrásnější,
natož o cíli spiknutí.

Do jednoho, to je jisté,
předsudky se neliší,
nikoho to netěší,
že ač mají srdce čisté,
nejspíš jsou to teroristé.

IV.

Starší paní v malém domku,
připravuje hostinu,
odpolední svačinu,
koláč, švestky, misku vdolků.

Očekává návštěvníky,
zčásti podle instrukcí,
a taky vlastní dedukcí,
věří, že ne labužníky.

Na svátečním ubruse,
porcelánové talíře,
co z komody, ze skříže,
po celý rok nehnou se.

Kocour chlupatý,
o kotníky tře se,
svou váhu skoro neunese,
symetricky kulatý,
sir Percival devátý.

Tohle milé stvoření,
s velikýma očima,
měla paní Georgina,
především na mazlení.

Jak se ale ukázalo,
nevděčnému zvířeti,
její něžné objetí,
začalo se zdát málo.

A ta spousta skopičín,
způsobila nemile,
že ocitnul se na stole.
Slyší spílání za svůj čin:

„Vaše srst je velmi hladká,
nemusím však opakovat,
že na stole nemáte co dělat.“
Percival ale jen mňoukne zkrátka,
něco ve smyslu: „nejsi moje matka“.

Rozčílit se nemá cenu,
Georgina to dobře ví,

její kocour rozmilý,
miluje tuňákovou pěnu.

Lákajíc ho na pochoutku,
tak jako už tolikrát,
zvykla si to podnikat,
zamkla ho v koupelně koutku.

Všechno bylo přichystáno,
na přijetí spojenců,
Rusů, Švédů, Korejců,
těš se, milé Miláno.

K obědu v plné parádě,
s poctami jako pro starosty,
Jasnoočko vítá první hosty,
ve výborné náladě,
na překrásné zahradě.

V.

Kowalského dobrý známý,
co měl nyní na starost,
velmi důležitý post,
chtěl vědět, když byli sami,

zda to dělá pro radost.
Kowalski mu řekl jen:
„Plním si svůj dávný sen.
Řečí pro dnes bylo dost,

za tvou malou službičku,
vem si tento balíček,
uvnitř najdeš tučný šek,
jeď navštívit babičku.“

Naléhavost v jeho hlase,
znamenala jediné.
Nemohl už říci ne,
jestli nechce skončit v base,
bude muset utéct zase.

Ukázka z poemy Výzva.

P

ozlát

Drobnička ze Sudet

Na hřbitově v polích za Verušicemi u Žlutic je pozoruhodný náhrobek; je totiž oboustranný. Ze strany rubové nápis osazený hlavou dolů oznamuje, že pod ním byli pohřbeni podni-

katel Johann Ripp a jeho manželka Barbara Ripp z Passnau, dnes Veselova.

A zepředu: Miloš Marčeta, *20. 2. 1912, †14. 4. 1960, Drahý kamaráde vzpomínáme.

Inu, byly doby různě...

P

ozlát

ky

Marek Mudra: Pomerančové hlavy

Za okny Ústavu dějin umění v Husově ulici už řadu let existuje skromná pouliční galerie Do oka. Pokaždé jsou tu ovšem k vidění pozoruhodné výtvarné objekty a obrazy. Teď právě zde vystavuje Marek Mudra hlavičky vyřezané z pomerančové kůry, z nichž některé jsou vloženy do jakýchsi relikviářů. Budete-li mít cestu do centra, rozhodně to stojí za vidění!

(mš)

P

ozlát

ky

Experimentální poezie na téma: Poslední slovo ještě nebylo řečeno **Eva Nováková**

Nová forma částečného oddlužení

Uzavírám manželství,
společnou instituci:

A) mám tě rád ☹️☐😊☐

B) musím ☹️☐😊☐

C) pro peníze ☹️☐😊☐

D) mám dluhy ☹️☐😊☒

za D je správně

Ďáblův trojúhelník

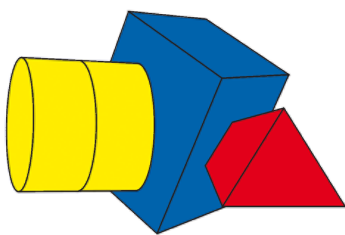

vlaky po česku

Nejsem jako on

Metria (3x3)

Kladeš si otázku:
Hodně nebo málo,
velký nebo malý
podíl na spoluvíně.
Možná se neptáš
a děláš dobře,
nečekáš, nedostaneš.

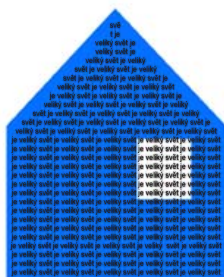
Modrý měsíc

Pro štěstí

Prostor

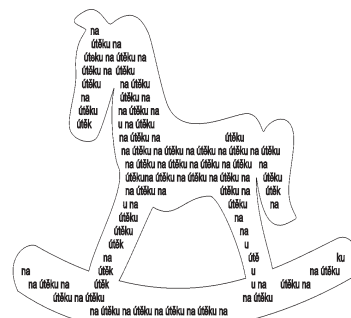
**Chťají jej všichni,
dělá se nechce nikdo.**

Vlčice

Naslouchej

Zn. Bílý kůň

P

ozlát

Vzpomínka na vzpomínky

Mohl bych například argumentovat tím, že některému – nanejmenší některému dobrému – vínu prospívá čas; ale v mém případě se spíše jednalo o dekantování a „vydýchávání“ tekutiny z lahve před chvílí odložené, zkrátka o to, že jsem na straně jedné byl zkoumanou knihou nadšen možná až nekriticky, na té druhé jí byl nedosycen, zklamán ve svém očekávání, hlazen jaksi proti srsti (abych zůstal u toho vína: jako když po plné a jiskřivé chuti nastoupí cestu do hrdla octovatý ocas). Nechal jsem tedy knihu, své myšlenky a formulace a vposledku i kritický soud poněkud uležet, aby se zpřesnily obrysy viděného.

Ona prvotní nekritičnost byla možná způsobena tím, že publikace jednak pojednává o básníkovi, jehož texty jsem hlтал jak v podání svých idolů (zejména Vladimíra Mišíka) tak z těžko dostupných přepisů s řadou chyb – a k oficiální publikaci se dostal až poměrně pozdě (ale zase: při psaní jedné ze svých prvních recenzí). Jako u Škvoreckého Prima sezóny: souzněl jsem téměř bez výhrad – a zároveň si uvědomoval zakotvení v jiném lidském i uměleckém (potažmo literárním, hudebním) kontextu. Pokradmu se dozvídal detaily z básnickova nedlouhého života; detaily podávané v obalu polopravd, mýtů, tajemství. Abych si posléze uvědomil, že hlavním a podstatným zůstane pro mne dílo, legenda kolem něj stvořená pak pouhou berličkou pro ty, kdož v poezii dosud kulhají.

Jenomže to už se pomalu dostávám k onomu zklamání – *Hraběcí roky* Jiřího Kalouse nám totiž ponejvíce představují budoucího básníka: očima a řečí zřejmě nejvýznamnějšího vysokoškolského přítele Václava Hraběte. Nutně se tedy soustřeďují na zrod a peripetie oboustranného přátelství a vývin i projadřování se osobnosti budoucí (pro někoho a v jisté době: nechybím, řeknu-li, že především za tzv. normalizace) legendy.

Řekněme, že se cosi dozvídáme především o prostředí konce 50. let 20. století a instituce zvané Vysoká škola pedagogická (v Praze), kde jsou oba výše jmenovaní posluchači oboru český jazyk – dějepis. O tehdy již významných osobnostech, které na oboru přednášejí, či o zrodu těch budoucích (tehdejší ročníková učitelka – dnes profesorka – Jaroslava Janáčková). O pomalém překonávání stalinových reziduí i předzvěsti přece jen svoobodnějších let šedesátých. O dobové (zejména literární, divadelní, hudební) kulturní atmosféře. Jenom bych tu uvítal více přesné, adresné a jmenovité kritiky (zejména pokud se tato týká prostředí vysokoškolského).

Za to, že potkal Václava Hraběte ještě předtím, než se tento stal básníkem, Jiří Kalous dozajista nemůže. Alespoň mu to umožnilo stáhnout jej na zem: z bohéma učiniti člověka – s jeho problémy, radostmi, láskami (hudbou ještě před literaturou; hudbou kvůli literatuře opuštěnou...?). Občas sentimentálního skeptika. Nesnášejícího fráze. Občas ale (což bohužel nalezneme ještě i v jeho básních) poněkud politicky naivního.

Možná, že mé jisté zklamání bylo pro mne i něčím dobrým: uvědomil jsem si totiž, že nejvíce informací mi kniha vlastně poskytuje nikoli o samotném předčasně zesnulém umělci (přestože nemám důvod pochybovat o Kalousově bolestně vřelém vztahu k němu), ale o životě tehdejší vysokoškolské mládeže, o kulturním a intelektuálním ovzduší vysokoškolské Prahy na přelomu padesátých a šedesátých let minulého století. O tom, co se tehdy četlo, poslouchalo, jak se myslelo a žilo budoucím nejen pedagogům, ale v řadě případů také umělcům nebo lidem uměním se zabírajícím (pisatel knihy byl nejen učitelem, ale také antikvářem).

Toho všeho dostává se mi měrou vychovatou – a dokonce v hávu osobního svědectví (nikoliv jakési nevzrušeně podá-

vané obecné reference). Jenomže: tady už mohu hovořit o zklamání oprávněném. Přestože úvodem a závěrem svého opusu Kalous dokazuje, že svede text gradovat i pointovat (zkrátka komponovat), ne vždy mne přesvědčí, že si na významovém a rytmickém uspořádání svých kapitol dostatečně dává záležet. Aluzivní, eliptický styl vede k opakování některých slov, textových pasáží, informací – a na jiném místě k nedořečenosti určitých pasáží (zejména takových, v nichž se vyskytují narážky zřetelné toliko zasvěceným). Dlouho mi také trvalo, než jsem si zvykl na přerývaný rytmus Kalousových vět-ných celků.

Jenomže právě díky němu jsem si na konec uvědomil, že jde ve vlastním smyslu o vyprávění, o (ač nevím, zda vědomé) sugerování toho, že se tu právě teď odehrává přímá autorova výpověď (umím si představit, jak by v takové chvíli pomohlo - viděti autorovu mimiku, jeho gesta...) o tom, u čeho kdysi byl, koho že potkal, jak si koho pamatuje, co na vlastní kůži zažil – jak to prožíval kdysi a jak to dnes hodnotí.

Přestože je zřejmé, že jde o tvůrce sečtělého, poučeného, dopadají nejhůře právě ony pasáže, kde chce dělat literaturu, kde se předvádí – nejsilnější je totiž tehdy, pokud promlouvá (i ke čtenáři, vlastně posluchači, méně zasvěcenému). Tehdy zní totiž nejvěrojatněji; a já zapomínám, že čtu cizí text. I to víno si nakonec k němu naleji. A válím je po patře jako Kalousovy věty, jako svoje vzpomínky a veršiky Václava Hraběte. Láska je jako večernice mi už nezní bidermeierovským porculánem. Možná nakonec uvěřím a uvidím i Questenberka s loutnou...?

Ivo Harák

Jiří Kalous: Hraběcí roky, TORST, Praha 2015, 1. vydání, náklad a cena neuvedeny, 324 stran

Za to, že potkal
Václava Hraběte
ještě předtím, než se
tento stal básníkem,
Jiří Kalous dozajista
nemůže. Alespoň mu
to umožnilo stáhnout
jej na zem: z bohéma
učiniti člověka –
s jeho problémy,
radostmi, láskami
(hudbou ještě před
literaturou; hudbou
kvůli literatuře
opuštěnou...?).
Občas
sentimentálního
skeptika.
Nesnášejícího fráze.
Občas ale (což
bohužel nalezneme
ještě i v jeho
básních) poněkud
politicky naivního.

Les

Petr Štengl

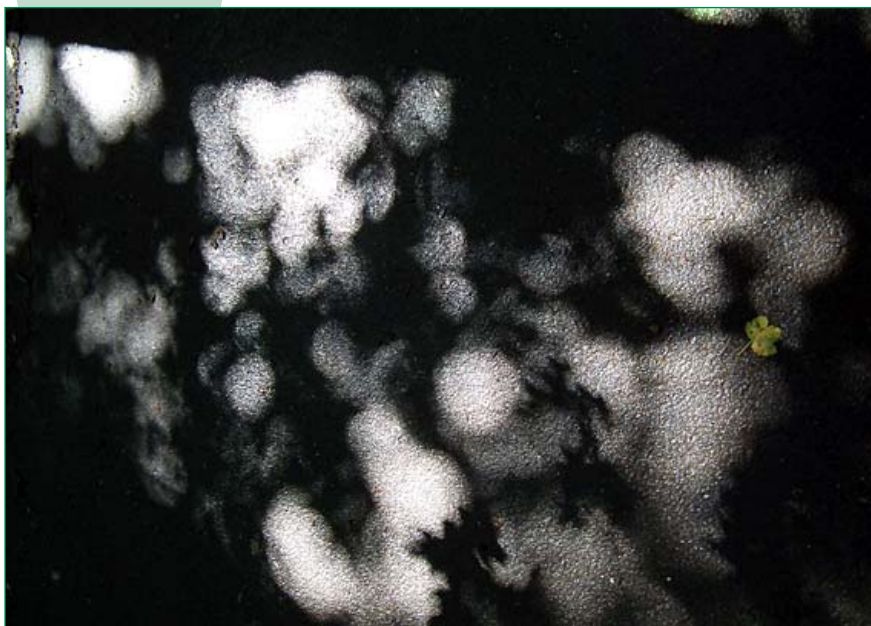
úzká asfaltka vedla
lesem. Skrz koruny
stromů se prodíraly
sluneční paprsky. A na cestě se
děly věci.

V příštím čísle (vychází 1. října 2015)

rozhodně nenajdete:

Záhorácké písničky
o kozím bobku

Návod na správnou přípravu
a picí obřad k čaji Oolong Kumicuki Phaa

Vrutikámen

Na shledanou příště!
Ne za pomeňte!